Şubat 1987 Sayı: 77 2 DM

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

'DEVRİMİ DESTEKLE PARTİ VE ORDUYU GÜÇLENDİR' Kampanyası, Yurtdışını Kişisel 'Kurtuluş', Devrime Sırt Dönme, Devrimci Lafazanlık Alanı Olarak Gören Anlayışlara Darbe Vurarak, Türkiye Devrimini Aktif Destekleme Doğrultusunda, Örgütlü Mücadelenin Önemli Bir Alanı Olduğunu İspatlayarak, Başarıyla Sonuçlandı

Binlerce işçi ve devrimcinin aktif olarak katıldığı kampanyada, partimizin koyduğu hedefler gerçekleştirildi.

Partimizin heryıl gelenekleştirerek açtığı "Parti ve Orduyu Güçlendir" kampanyası, B. Almanya, Avusturya, İsviçre, Fransa, Hollanda, Belçika, Libya ve Avustralya'da coşkuyla yürütüldü ve başarıyla sonuçlandı. Parti üye ve taraftarlarımızın yoğun çabalarıyla yürütülen kampanyayı, partimize gönül vermiş binlerce emekçi, devrimci fedakarlık ve özveri örnekleriyle süslediler.

Devamı sf: 5'de

Baş Yorum

SERXWEBÛN VE YALAN!

Burjuva politikası yalansız olmaz. Yalan, baskı ve sömürünün kan kardeşi olduğu için bu politikanın burçlarında her daim dalgalanıp durur. Burjuva politikasında iki tür temel yalan vardır: Tilki yalanı ve ayı yalanı. Tilki yalanı narindir. Kurnazlığın şaşırtıcı hünerleriyle dokunduğu için inandırıcıdır ve kısa vadede açığa çıkmaz. Söylenince işkilsiz herkes inanır. Zaman denilen yargıç, kesin yargısını verinceye kadar, bu yalan inanırlılığını sürdürür. Tilki yalanının gerçek temsilcileri, sanayi dünyasının aydınlanmış süper burjuvalarıdır. Bu yalanın has kahraman-

Devamı arka sf'da

SERXWEBÛN VE YALAN!

larına ünlü metropollerin altın borsalarında da rastlamak mümkündür. İkinci yalan, ayı yalanıdır ki bir hayli kabadır. En ağır öküzlemenin, aptallığın, saflığın ve avanaklığın renklerini dokusunda taşır. Öyle ki söylendiği anda açığı çıkar. Bıyık altından gülümsemelere, kıkırdamalara, esnemelere, sıcak sıcak terlemelere, mırıldanmalara yol açar. Sahibini bile utanç girdabına sokar çoğu zaman. Bu yalanın gerçek temsilcileri ise geri ülkelerin kır kökenli ticaret burjuvazisiyle toprak ağalarıdır.

Her politik dergi, o politik hareketin aynasıdır. Hareketin güçlü ve zayıf yanlarını, doğruluğunu ve yalanını bu derginin içeriğinden, sayılar silsilesinden öğrenmek mümkündür. Gerçeğin ve insiyatifin atılımıyla donanmış ciddi bir dergiyle, farfaracı atmasyoncu bir dergi ilk bakışta hemen belli eder kendisini. Örneğin, ilk göz atışlarda "Serxwebûn" dergisinde kendisini ele veren şey, tantanalı, çiğ bir ajitasyon ve abartmadır. Derginin sayfalarında, İsrafil Sur'unun ayağa kaldırdığı cümle mahlukat misali Kürdistan ayağa kalkmıştır. Acayip çatışmalar olmaktadır. Bu çatışmalarda düşmanın kayıpları muğlak, esrarengiz bir dille sunulmakta, çok sayıda ya da bilinmeyen boyutlarda ölü ve yaralılarla bozgunlara uğramaktadır. Okuyucuya, dergiyi okudukça "allah! allah!" dedirtmenin bilinçli gayreti, yakayı acemice ele vermektedir. Yalanlar, derginin ideolojik muarızları hakkındaki yazılarda, ayı yalanlarına parmak ısırtacak derecede sırıtmaktadır. Ona göre TKP/ML'nin, düşmanla çatışarak şehit düşen ileri mensuplarından Orhan Bakır'ın ölümü "esrarengiz" 'dir. Faşist diktatörlüğün ve halkın gözü önünde cereyan eden çıplak bir gerçeği Serxwebûn esrarengizleştirerek partiyi katil, diktatörlüğü ise masum gösterme gafını işlemektedir. TKP/ML merkez komitesi üyesi Hayrettin Bakış la iki yoldaşının şehit düşüşünü de Serxwebûn "esrarengizleştirmek"tedir. İstihbaratı cebrailden aldığı için 12 Eylül faşistlerini de bu olayda temize çıkarmakta, iki kişiyi faşist müfrezenin değil, Hayrettin'in (Kureyş) öldürdüğünü iddia etmektedir. Serxwebûn'a göre ilk dokuz kişinin ölümünün sebebi, on kişilik birimde yer alan bir ajandır. Ve bu ajanı düşman helikopteri alıp gitmiştir. Son sekiz kişinin öldürülüşünün sebebi de yine birim içinde yer alan bir ajandır. Bundan doğal ne olabilir ki, "Partizan tümden devletin kontrolüne" giren bir "eşkiya hareketi" ya... Cezaevinden kaçırılıp örgütün başına getirilen de ajandır. Serxwebûn'un gerçekten de korkunç bir istihbaratı vardır. Hangi örgütün ne çevirdiği ve içinde ne kadar ajan olduğunu bilmektedir. HK, HY ve HB düşmanın uzantısıdır. Türk solu, 12 Eylül burjuvazisinin "dizinin altında büyüyen... yaramaz çocuğudur" Bu derginin istihbaratı öylesine güçlüdür ki, TKP/ML üçüncü konferansının yapıldığını bile tesbit edebilmiş. Tabi Serxwebûn'un yalanı öylesine kerametle büyülüdür ki, yapılmamış şeyleri bile kaşla göz arasında, bir anda yapıveriyor.

İşte bu kafa, yalancılıktan öte, tipik bir paranoyak kafasıdır. Politikada paronoyaklık çok daha tehlikelidir. Önce kendi dışındaki güçlerden kuşkulanırsın. Sonra kendi içindeki değişik görüşlerden... Artık her değişik görüş, her muhalif, bir şüpheli unsur, bir ajandır. Ya örgütten atacak ya da yok edeceksin. Yoksa sen yok olursun. İşte böyle düşünür bir politik paranoyak.

PKK önderliğinin Türk solunun istisnasız tümünü Kemalist çizgide görmesinin, önemli bir bölümünü ise düşmanın uzantısı ve ajanı olarak suçlamasının çok çeşitli nedenleri vardır. Dayandığı güçler ve savunduğu görüşlerin ötesinde biz, bu nedenlerden bir tanesine işaret etmek istiyoruz. O da Cumhuriyet tarihinde, Türk devrimci hareketinin ve ilerici aydınlarının Kürt milli hareketi karşısında takındığı rezilane, gerici tavırdır. Şeyh Sait isyanı başladığında, Şefik Hüsnü'nün "Orak Çekiç" gazetesi, "Vurun Şeyh Sait Eşkiyasına" diye başlık atmıştı. Gerçi bu isyan kaşısında Komüntern'in tavrı da olumlu değildir. Ama bu, o dönemin TKP önderlerini kurtarmaz. Daha bu isyandan önce, bırakalım Koçkiri isyanını desteklemeyi, Topal Osman'ın Koçkiri'de yaptığı kırımları ve sürgünleri bir tek Türk aydını bile kınamamıştır. Ağrı, Dersim isyanları karşısındaki tavırları da önceki tavırlarından pek farklı değildir. Milli zulmün bu suç ortaklarına en ağır darbeyi indiren, Kemalizmi altın tahtından indiren, Türk ve Kürt proletaryasının önderi İbrahim Kaypakkaya olmuştur. Milli sorun tüm esaslarıyla gün ışığına ilk kez onun tarafından çıkarılmıştır.

İşte Kürt milletinin, en başta da Kürt aydınlarının, Türk devrimci hareketine ve aydınlarına karşı güvensizliklerinin, yer yer düşmanlığa varan tepkilerinin nedenlerinden birisi bu tarihsel gerçekte yatmaktadır. Elbette ki PKK önderliğinin Türk soluna karşı yürüttüğü düşmanlık politikasını tek başına bu nedenle açıklayamayız. Çünkü o, kendi dışındaki Kürt soluna da diş bilemektedir ki bu soruna bu yazıda girmeyi gerekli görmüyoruz.

Serxwebûn, bir yandan TKP/ML'yi ikinci tip yalanlarla esrarengizleştirip devlet uzantısı haline getirirken diğer yandan da yine aynı tip yalanlarla dayandığı güçlere methiyeler dizmektedir. Hafız Esat'ın resminin yer aldığı sayfa'da Suriye'yi *"İran, Libya, Lübnan, Irak ve Filistin devrimlerini ayakta tutan ve emperyalizme ve gericiliğe karşı sevk eden birgüç"* olarak göstermektedir. *"Suriye yönetiminin direnişçi tutumunu desteklemek,... ilerici ve yurtsever olabilmenin adeta ölçütü durumundadır"* diye böbürlenmektedir. Bu, mide bulandırıcı, iğrenç dalkavukça bir tutumdur. Her devrimi ayakta tutan o devrimin kendi gücüdür. Her devrimi emperyalizme ve gericiliğe karşı sevkeden de başka bir güç değil, bizzat o devrimin kendi gücüdür. PKK önderliği Suriye yönetimine öylesine bir teslimiyetle dayanmıştır ki, söz konusu devrimlerin Suriye payandası olmadan ayakta duramayacağını sanmaktadır. Hiç kimse Hafız Esat'ın suçlarını örtbas edemez. Hafız Esat'ın elleri, Tel Zaatar'da, Trablusşamda, yani Lübnan'da Filistin halkının kanına belenmiştir. İsrail'in Filistin direnişine yapamadığını Hafız Esat yapmıştır. Ama gel de sen bunu PKK önderliğine anlat. Onlara göre, *"Arafatçılığın tecrit edildiği Filistin kurtuluş hareketinin yaşatılmasında... Suriye'nin rolü belirleyici olmuştur."* Ekmeğini yediği sofraya hançer sokmayan bir önderlik...

Bağımsızlık savaşı yüce bir savaştır ve herşeyden önce tutarlılık ister. Bir yanda Filistin devriminin boğazlanmasını alkışlarken diğer yandan Kürdistan'ın bağımsızlığını savunacaksın. Bir yandan Kamboçya'nın, Eritre'nin ve Afganistan'ın bağımsızlığını çiğneyen tankların yanında yer alacaksın, diğer yandan ise Kürdistan'ın bağımsızlığını çiğneyen, onu milli esaretin duvarına çivileyen tanklara karşı mücadele edeceksin. Bu kafa, geleceğin ve gelecek kuşağın şaşmaz yargısından, hesap soruşundan kurtarabilir mi kendisini acaba?

PKK'nın devrime inanmış, Kürdistan'da döğüşen tabanı kendi önderliğini açıkyüreklilik ve korkusuzca, militanca eleştirmelidir. Halka ve kendi güçlerine güvenmeyen bir önderlik, Türk ve Kürt müttefiklerine saldıran bir önderlik, politikada Makyavelizmi fütursuzca uygulayan bir önderlik, Gorbaçov'lara, Hafız Esatlara dayanmaya, onların önünde Osmanlı saray dalkavuklarına taş çıkartırcasına iki büklüm olmaya mahkumdur. Bağımsızlık savaşlarına karşı çıkarak, bağımsızlık yolunda, kararlı bir tarzda ilerlemek mümkün müdür.

Devamı sf. 15'de

Yorum

İlk Kıvılcım Ve Mayıs Ayına Merhaba!

Komünist partilerinin kuruluş tarihleri, proletaryanın ve halkların kaderinde, gerçek yürüyüşün başladığı ışıklı bir kavşak gibidir. Karanlığın kıyısına el basarak doğrulmaya benzer. Doğrulan güç, bakışlarını karanlıkların ötesine, özgürlüğün yakut renkli ufuk çizgisine dikmiştir. Ve alabildiğine kararlıdır. Zamanın tüm sahralarını, geçitvermez dağlarını ve okyanuslarını aşarak, ulaşılmazlara ulaşarak, o ufuk çizgisinin gözkamaştırıcı aydınlığına, kendi sınanmış, ve de ateşlerde yer yer yanmış bayrağıyla girmeye kararlıdır. Evet, artık yürüyüşünü başlatmıştır. Bu yürüyüşte o, açık, mutlu ve kahramandır. Zorunluluk sahasından özgürlük sahasına doğru yürüyen her güç, atılımını ve mutluluğunu, engellerin yıkılmasından, güçlüklerin yenilmesinden alacaktır artık.

Şubat bildirisi, TKP(ML)'nin kuruluşu yönünde atılmış ilk ciddi adımdır. İlk resmi ses, ilk kıvılcımdır. 1972'nin 7-8 Şubat'ında, DABK'ın Kürecik toplantısında okunup kesinleşmiştir. DABK o zaman üç kişidan oluşuyordu. İ. Kaypakkaya, Bora Gözen, M. Oruçoğlu. Bora karara katılmadı, TİİKP saflarında kaldı. Daha sonra Beyrut'ta, bir İsrail baskınında öldürüldü. Şubat kararından bir ay sonra, yani Mart ayının sonlarında yedi kişilik koordinasyon komitesi oluşturuldu. TİİKP'den kesin kopuşun hemen akabinde, iki DABK üyesi tarafından kurulan koordinasyon komitesinde şu kişiler yer alıyordu: İ. Kaypakkaya, A. Taşyapan, A. Mercan, A. Kılıç, Kadir (gerçek ismi bugüne kadar açığa çıkmadı), M. Oruçoğlu, C. Somel. Koordinasyon komitesi içinde, DABK kararını hazırlayan iki üye, daimi komite görevini üstlendi. Daimi komite Dersim'e yerleşerek, merkezi yayın organını çıkaracak, tüzükle programı hazırlayacak ve en geç iki yıl içinde kongreye gidecekti. Koordinasyon komitesinin altında üç parti komitesi vardı: Dersim, İstanbul ve Malatya. Artık Mayıs ve Haziran ayında TKP(ML), toplam onbeş kadrosu, yirmiye yakın sempatizanıyla bir gerçek haline gelmişti. Bu gerçek, zifiri karanlıkta parlayan bir kıvılcım gibi düşmanın dikkatini ve saldırısını üzerine çekti hemen.

Munzur dağları ve Başyurt yaylaları komünistlerin ayak izlerine ilk kez tanık oluyordu. Karlı dorukların şafağa bakan yüzü, kendi yüzüne benzer yüzlü insanlarla ilk kez tanışıyordu. Tek tek silahsız insanlar, evlere, tarlalara ısrarla bilincin aydınlığını yayıyordu. Bu hareketli faaliyet tam bir yıl sürdü. 1973'ün ilk dört ayı içinde düşmanın ağır darbelerini yedi ve yenildi. Düşüncelerin, tezlerin yenilgisi yeni bir atılıma yol açmaz. Ama objektif şartların, güç ve durum ilişkilerinin dayattığı yenilgi, yada taktiklerin yenilgisi tamamen farklıdır. Bitkinin gövdesini kırabilirsin ama kök yeniden sürgün verebilir; düşen gövdeden toprağa yüzlerce tohum saçılabilir.

Şubat kararında yer alan dünya ve ülke değerlendirmesi, sadece 12 Mart dönemini değil, öncesini de kapsayan genel bir değerlendirmedir. 12 Mart şartlarının özel, ayrıntılı bir değerlendirmesi yapılmamıştır. Fakat 12 Mart şartlarına bu genel değerlendirmenin havasıyla, ruh haliyle yaklaşılmıştır. Bu noktada ortaya çıkan subjektivizm ve hatalı taktik tesbitler yenilgide esas rol oynamıştır. Hareketin tecrübesizliği, ağır düşman baskısı ve mevcut kitle temelinin zayıflığı, yenilgiyi kolaylaştıran bir zemindi.

Aradan onbeş yıl geçmesine rağmen, TKP(ML) neden milyonları kucaklayamadı, neden devrim yapamadı? Dünya ülkelerinin çoğunluğunda komünist partileri kurulmuş durumdadır. Eğer her parti, kurulduktan onbeş yıl sonra devrim yapsaydı bugün apayrı bir dünyada yaşardık. Bunca yıl süresince neden devrim yapamadı sorusunun cevabı, her halükarda, "doğru politika izlenmediği için" şeklinde bir cevap olamaz. Doğru politika temeldir ama sihirli değnek değildir. Doğru politika değişen şartların dili ve kılavuzudur. Doğru politika izlediğin halde otuz yıl, elli yıl döğüşebilirsin, ya da iki üç yılda iktidarı alabilirsin. Doğru politika izlediğin halde yenilebilirsin. Hiç bir ülkenin özgül durumu diğerine uymaz. Devrimin süresini ilk olarak her ülkedeki özgül durum, ikincil olarak dünyadaki durum belirler. Doğru politika izlediğin halde A ülkesinde 30 yıl döğüşebilirsin. Bu süre B ülkesinde 3 yıl olabilir. Dünyadaki durum, bir ülkenin devrim kaderi üzerinde bazen tayin edici bir rol oynayabilir. Ama genel olarak asıl tayin edici, dış değil, iç unsurdur. Doğru politika devrimi zamanında hayatın saatine uygun bir anda gerçekleştirir. Yanlış politika devrimi erteler. Öyle bir kritik an gelir ki, küçük bir taktik hata, tarihsel fırsatın kaçırılmasına yol açar.

TKP(ML)'nin geçmişi şanlıdır, geleceği geçmişinden daha görkemli, daha şanlı olmalıdır. Teoride derinlik; pratikte, taktik zenginliği, esneklik ve atılganlık. En geniş perspektif ve amansız savaş. Dost düşman gelecekte de TKP(ML)'yi böyle tanımalıdır. İnsan soyunun savaştan en çok nefret eden kesimi komünistlerdir. Onları böylesine savaşçı kılan da bu gerçektir. Savaşın kaynağı sömürüyü ortadan kaldırmak, savaşı ortadan kaldırmak. Büyük tutku budur işte.

DABK kararı, tohumun toprağa düşüşüdür. Bu tohumun çiçeğe durması, yani TKP(ML)'nin bir parti olarak ortaya çıkması Mayıs ayıdır. Mayıs ayı partinin —Koordinasyon komitesi, ona bağlı komiteler ve en temel görüşleriyle birlikte— doğuş ayıdır. Bu yıl, partinin onbeşinci yıldönümü Mayıs ayında kutlanacaktır. Mayıs ayında partinin sesi daha gür çıkmalıdır. En sorumlu insanından en geri sempatizanına kadar parti bu ayda daha faal olmalıdır.

Sınıf mücadelesinin yasaları afallatıcı, hayran edici, cinnet derecesinde çarpıcı bir tarzda işliyor. En şanlı proletarya partileri, çatırdıyor, içten içe çürüyerek birer burjuva partileri haline geliyor. Umulmadık komünist kahramanlar, iflaslarını, tükenişlerini ilan ediyor. Emperyalizm çürürken hasmını da çürütüyor. Meta üretiminin teslim alıcı yasaları, ateşli, cazip bir yosma gibi en görkemli kale kapılarını açabiliyor, onların saf, mağrur, militan, ışıklı dünyasını ateşli öpücükleriyle kendisine bağlayabiliyor. Ama militan materyalizmin destanlar yarattığı bir çağdayız. Büyük çöküşlerin büyük ihanetlere yol açması zamanın bilinçli dev yürüyüşünü pek etkilemiyor. Zaman şaşırmıyor, şaşıran cücelerdir

TKP(ML), sağlam, ama küçük bir gemiye benziyor. Büyük dalgalara karşı ilerleyen, ama içinde de zaman zaman isyanlar çıkan bir keşif, bir savaş gemisine... Bu gemiyi gözümüzün bebeği gibi korumalıyız. Zincirlerini kırarak okyanusa, özgür ufuklara açılan gladyatörler gibi korumalıyız.

ASKERİ SORUNLAR

"Bu sayımızdan itibaren İKK'nın bu sayfasında, çeşitli askeri sorunları irdeleyen, kendi askeri sorunlarımıza parmak basan parti yazıları yer alacaktır. Tüm mensuplarımız, her sayıda çıkacak olan bu yazıları dikkatle okumalıdır"

Gerilla Savaşında Kaybolmanın Önemli Bir İmkanı: YERALTI!

Aramakta ustalık. Kaybolmakta ustalık. Birincisini düşman benimser, ikincisini biz. Aniden görünüp aniden kaybolma taktiğini ustaca uygulayan bir gerilla ordusu, kan kaybını aza indirir, düşmanın moral unsuruna büyük darbe vurur. Kaybolmanın en uygun şartlarını genellikle şu dört unsurda buluruz: 1-Güçlü kitle desteği, 2-Gece, 3-Orman, 4-Yeraltı. Yani güçlü kitle desteği içinde kaybolmak, ormanlarda kaybolmak, gece karanlığında kaybolmak, yeraltına girerek kaybolmak.

Taktik olarak güçlü bir düşman ordusuyla karşıkarşıyayız. Tarihsel olarak iyi bir gerilla savaşı tecrübesine sahip değiliz. Düşman da bu konuda tecrübesizdir. Ama ordusunun bir bölümünü, en seçkin unsurlarını karşı-gerilla eğitiminden geçiriyor. Ve derhal seferber ediyor. Biz ise eğitimsiziz ve düşman gibi güçlü bir donatıma sahip değiliz. Bunlar dezavantajlarımızdır. Ve hemen hemen her gerilla ordusunun şu yada bu şekilde karşılaştığı sorunlardır. Uzun vadeli bir perspektifle hareket etmeliyiz. Direniş çetin ve uzatmalı olacaktır. Beş yıl, on yıl, onbeş yıl ve daha fazla savaşabiliriz. Bütün güçlerimizi, çalışmalarımızı buna göre ayarlamalıyız. Uganda'da ya da Grenada'da değiliz, Türkiye'deyiz.

Şu anda faaliyet yürüttüğümüz bölgelerde dağlar çıplaktır. Kürdistan'da genel olarak dağlar çıplaktır. Bunun için gerilla savaşında kamuflaj ya da kaybolma konusunda ustaca bir taktik izlemeli, yeraltı unsuru üzerinde durmalıyız. Bir bölgede faaliyet yürüten bir gerilla mangasının (9-10 kişi) komutanı ve siyasi komiseri, mangasını kesinlikle iki-üç kişilik gerilla timlerine ayırmalı, her timin komutanını da tayin etmelidir. Her tim, faaliyet bölgesinde bir asıl bir de yedek yeraltı evi hazırlamak zorundadır. Bu gerilla timleri ancak bir görev ya da baskın anında birleşip bir manga haline gelmelidirler. Bir komutla, tüm timler bir noktada birleşip bir anda dağılabiliyor mu. Bir gerilla mangası bu mahareti gösterebiliyor mu. Sorun budur. Yeraltı evlerini, burayı inşa edenler, burada kalanlar bilmelidir.

Yeraltı evleri, ırmak ya da çay kenarlarında; iz bırakmayacak kesimlerde, patika ya da yol kenarlarında, kayalık kesimlerde, uçurumlarda inşa edilmelidir. Ayrıca nüfusu kalabalık olmayan evlerin ve ahırların altında, düşmanın aramayı akıl edemeyeceği ilginç noktalarda inşa edilmelidir. İnşaada gece, titizlik ve sabır şarttır. Her tim, sığınağa gece girme ve çıkma disiplinine kesinlikle uymalıdır. Düşmanın belirli noktalardan araziyi tavassut altında, gözaltında bulundurması ihtimali her zaman hesaba katılmalıdır.

Bizim savaşımız, aynı zamanda bir köstebek savaşı olmalıdır ve olacaktır da. Mangasını bir anda, geniş bir alanda, yeraltına sokarak bir sır haline getirmeyen bir komutan, iyi bir komutan değildir. Düşman helikopterleri yeraltı evinde rahatça oturan bir gerilla timini göremez. Operasyon birlikleri, bu timin üzerinden yürüyerek geçip gidebilir. Baskından sonra bir gerilla timinin güvenlik içinde dinlenmesi, beslenmesi ve okuması için de şarttır bu yeraltı evleri. Her yeraltı evinde mutlaka kulaklıklı bir radyo olmalıdır. En az üç aylık yiyecek — bozulmayacak cinsinden— bulunmalıdır.

Açık arazide bir gerilla mangasının sürekli dolaşması, beslenmek için köylere girmesi, dağlarda gezip tozması son derece tehlikelidir ve bu, gezginci asi çete ideolojisinin ya da fokoculuğun izlediği çizgiye düşmeye kadar gider. Nisbeten büyük gerilla gövdelerinin kurulması ve bunların dağılmadan birlikte seyyalitesi bazı şartların varlığına bağlıdır. Eğer bölgede düşmanın etkinliği büyük ölçüde kırılmışsa ve kitlelerin güçlü desteği sağlanmışsa bu mümkündür. Kitleler bizi destekliyorsa ama düşmanın henüz bölgede gücü kırılmamışsa, kontrolu ve arama taraması sıkıysa bu mümkün değildir. Gerilla ordusunun gücü ve birimlerinin gövdesi, düşman gücünün kırılmasıyla doğru orantılı olarak büyür. Bu gerçeği saflarımızda kavramayan birçok yoldaş vardır. Geçtiğimiz yılda, 1 nolu bölgede, 15-20 hatta 30 kişinin bir araya geldiği, günlerce açık arazide birlikte kaldığı onlar olmuştur. Bu, düşmanı taktik olarak küçümsemenin bir belirtisidir. TKP(ML)'nin, gerilla savaşının örgütlenmesine ve taktiklerine dair daha önce koyduğu doğru görüşlerinin kavranmamasının ve ihlalinin bir belirtisidir.

Biz bir Komünist Partisiyiz. İnsanlığın en ileri en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizmle silahlanmış bir partisiyiz.Başta iki büyük millet olmak üzere, her milliyetten proletaryanın öncü müfrezesiyiz. Hatalarımızı, sınıfın ve halkın önünde açık yüreklilikle açıklamayı görev biliriz. Dostun, düşmanın ne diyeceği, bu hatalarımızı nerede nasıl bir siyasi saldırı malzemesi haline getireceği gibi bir endişemiz yoktur. Bizim için aslolan bilim ve gerçektir. Bizim partimizin kısa vadeli, pragmatik, tantanalı propagandaya, tek yönlü methiyeye ihtiyacı yoktur. O komünist bir harekettir. Zemzemle yıkanmış peygamber hareketi değildir.

Gerilla bölgesinde gerçekleştirilecek yeraltı evleri sisteminin hiç kuşkusuz ki beraberinde getireceği bazı önemli sorunları vardır. Bunlardan en önemlisi, dağılan timlerin irtibatında ve birleşmesinde güvenliğe ilişkin olarak ortaya çıkacak muhtemel tehlikelerdir. Bir timin ele geçmesi, birleşme sırasında, —eğer ele geçen tim çözülmüşse— diğer timlerin güvenliğini tehlikeye sokabilir. Bunun için en başta şu tedbirlerin alınması gerekiyor: 1- Her yeraltı evinin bir giriş bir de çıkış deliği olmalıdır. Bu, yeraltı evinde tesbit edilme durumunda, kurtulma ihtimalini güçlendirmek bakımından zorunludur. 2- Manga irtibat yerini ve zamanını sadece tim komutanları bilmelidir. 3- Buluşmalar mutlaka gece yapılmalı, buluşma güzergahına timler gitmemeli tim komutanlarının tesbit ettiği birer kişi gönderilmelidir. Timlerle buluşma güzergahı arasında en az beşyüz metrelik bir emniyet aralığı bırakılmalıdır. 4- Sabit buluşma değil, genellikle hareketli buluşma tercih edilmelidir. Önceden, en az ikibin metre uzunluğunda, —bir vadide yada örtünme kolaylığı sağlayan herhangi bir kesimde— bir güzergah tesbit edilmelidir. Buluşacak insanlardan bir tanesi güzergah üzerindeki bir yerde gizlenirken, diğeri aynı güzergah üzerinde yürümelidir. Sabit onu çağırıncaya kadar tesbit edilen güzergah üzerinde gidip gelmelidir. Bu buluşma usulü, buluşacak taraflardan birisinin (sabit olanın) kurtulma olanağını güçlendirir. Düşmanın yakalama güçlüklerini artırır. Zor da olsa, zaman da istese doğru olanı uygulamalıyız. Bunun yanında bir noktayı da belirtmeden geçmeyelim. Aynı sığınakta kalan bir tim, genellikle birlikte gezmelidir. İçlerinden herhangi birinin yakalanması ya da kaybolması halinde yeraltı evini kesinlikle, anında terketmelidir.

→

'DEVRİMİ DESTEKLE PARTİ VE ORDUYU GÜÇLENDİR'....

Baştarafı 1. sf'da

Yürütülen kampanyanın özgül bir amacı olarak, kitlelerden parti ve orduyu maddi olarak desteklemeleri örgütlendi. Bu temelde 500.000 DM'ın üzerinde para ve değer toplanarak konulan hedef aşıldı. Devrimci mücadelenin ihtiyaçlarını karşılama amacıyla kitlelerden sağlanan bu destek bile tek başına partimizin kitlelere dayanma, kitlelerin gücüne güvenme, kitleleri harekete geçirme ilkesini hayata geçirmesinin ve devrimci kitlelerin de partimize ve onun mücadelesine olan inanç, güven, destek ve onların kollektif gücünün bir göstergesidir. Örgütlü mücadelenin güçlü bir ifadesi devrimci fedakarlık ve dayanışma ruhunu geliştirmenin canlı bir pratiği olarak kampanya, faşist diktatörlüğün partimize yönelik saldırı ve katliamlarına olduğu gibi özel olarak da, partimizin maddi değerlerini ve araçlarını gaspetme, gerillalarımızı silahsızlandırma çabalarına da kitleler tarafından verilen güçlü bir cevaptır.

Geçtiğimiz 6 ay içinde partimizin ülkedeki faaliyetleri, özgürlük mahkumlarının ve gerillla birliklerimizin ihtiyaçları için 100.000 DM'lık değerin yurtdışındaki bağış kampanyasından karşılaması kitlelerin maddi desteklerinin işlevini ve bu desteğin ne denli anlamlı ve gerekli olduğunu göstermektedir.

Partimiz ve devrimci hareketin 12 Eylül yenilgisinin yaralarını sarma çabası içinde yeni atılımlara yöneldikleri, halk muhalefetinin kıpırdanmaya başladığı bir dönemde yürütülen kampanyaya, yurtdışında yaşamak zorunda bırakılan binlerce işçinin, gencin, mültecinin aktif olarak katılması, Türkiye devrimine verilen güçlü bir desteğin ifadesidir.

Kampanya yurtdışında yaşayan onbinlerce işçi ve emekçinin farklı koşullarda da olsa, zindanlardaki özgürlük mahkumlarıyla, elde silah savaşan gerillalarla, yoğun baskı ve takibat altında fabrikalarda, okullarda, semtlerde devrimci demokratik mücadeleyi canlandırmaya, örgütlemeye çalışan devrimcilerle aynı ortak duygu ve düşünceleri paylaştığının somut bir göstergesi oldu.

Kampanya boyunca faaliyet alanlarında çeşitli düzeylerde onlarca toplantı örgütlenerek, ev ev dolaşılarak, onbinlerce işçi, emekçiyle direkt ilişki kuruldu. Devrime olan inancın çok yönlü olarak topa tutulduğu, tasviyeci ve örgütsüzlük eğilimlerinin pohpohlandığı bir ortamda yürütülen kampanya devrimci hareketin gündeminde bulunan tüm zararlı eğilimlere karşı mücadelenin yoğunlaştırılmış pratiği oldu. Kampanya boyunca, reformcu alternatiflere karşı devrim alternatifinin, örgütsüzlüğün bireyselliğin "erdem"lerine karşın örgütlü mücadelenin propagandası yoğun olarak sürdürüldü.

Üye ve taraftarlarımız kampanya dönemi boyunca kampanyanın alanlarında başlatılması, örgütlenmesi ve sürdürülmesine ilişkin çok sayıda yazı, haber, değerlendirme gönderdiler. Bu yazı ve değerlendirmelerin tümünü yayınlamak olanaksız. Bundan dolayı yazılardan bazı bölümler, pasajlar aktararak çeşitli alanlarda yoldaşların kampanyayı nasıl yürüttüklerini, neler hissettiklerini okuyuculara iletmeye çalışacağız.

Viyana'dan yoldaşlar gönderdikleri yazıda şunları diyorlar:

"Yöremizde yürütülen kampanyaların tarihsel durumuna baktığımızda, başarı üstüne başarı kazanıyoruz. Elbetteki bu başarılarımızın nedeni, ne bilinmeyen bir sır, nede tesadüflerdir.Hiç kuşkusuz ki, bu başarıların nedeni parti taraftarlarının ve emekçi yığınların kampanya'ya şevkle ve coşkuyla katılmalarıdır. Peki, taraftarlarda ve geniş emekçi yığınlarındaki bu şevk ve coşkunun maddi temeli nedir? Paralarımı çok, iyi bir sadaka olsun diyemi, yoksa bir ahbab hatırımı? Bunların hiç biri değildir. Bu şevk ve coşkunun maddi temeli, birinci ve esas yanı, (objektif) partinin ideolojik —siyasi hattının ve bununla birleşen genel pratiğinin doğruluğu, ikinci olarak (subjektif) kampanya'yı sürdürmede yer alan genelde partinin özelde ise yöre yoldaşlarımızın elde ettiği tecrübedir.

Yöremizde bu yılki kampanya faaliyetleri içinde, bir eksikliği taşıyor. Bu eksiklikde, bundan önceki tüm kampanyalarda fedakarca çalışma yürüten ALİ DEMİR yoldaşın eksikliğidir. Elbetteki bu kampanya döneminde aramızda bulunmayan onlarca şehit yoldaşlarımız var. Bu yoldaşların boşluğunu, doldurmak onların hayattaki yoldaşlarına düşer, nasıl ki onlar kendilerinden önce şehit olan yoldaşların boşluğunu doldurdukları gibi, zaten onlara en iyi sahip çıkmanın anlamı, bundan başka bir şey olamaz.

Partimiz toparlanıp, atılım dönemlerine adım, adım yaklaşırken, görüyoruzki karşı-devrim güçleri kuduz köpek gibi saldırmaya başlıyor. Bu saldırılarda, yoldaşlarını ve halkımızı derin üzüntülere boğan onlarca yoldaşımızı yitirdik. Ama öte yandan, bizlerin onur kaynağıdırlar. Bu bilinçli onur, ilerlemek niyetinde olan herkesi devrim hedefine doğru yaklaştıracaktır. Devrime yaklaşmak isteyenler, bu onura sahip çıkmalı!"

"B. Berlin'de kampanyayı örgütleyen yoldaşlarda faaliyetlerini kısaca özetledikten sonra şöyle sesleniyorlar:

Son birkaç yıldan beri gelenekselleşmiş "Devrimi Destekle, Parti ve Orduyu Güçlendir" bağış kampanyası yöremiz B. Berlin'de, geçmiş yıllara oranla daha iyi bir seyir izlemektedir. Gerek hedeflediğimiz maddi miktarın, daha şimdiden esas olarak gerçekleşmesi ve gerekse bu vesileyle yaptığımız ev, kahve, dükkan vb. ziyaretlerde gördüğümüz esas olarak olumlu yankı, kampanyamızın bu yıl, alanımızda daha iyi sonuçlanacağının ön belirtileridir. Ayrıca kendi kadrolarımızın ağırlıklı bölümünün eskiye oranla daha aktif desteğide görmezlikten gelinemeyecek bir olgudur.

Bu kampanya ve geçmiş kampanyalardan çıkarttığımız temel dersi eğer kollektif bir anlayış ve fedakârlıkla ele alınır ve eğer yığınlara güvenilip, onlar küçümsenmezse çok daha ileri hedeflere ulaşmak daima olasıdır. Her alanda olduğu gibi, alanımızda da kampanyaya karşı tipik bir aydın küçümsemesiyle yaklaşan bir kaç unusurun davranışı, burun kıvırmaları, kitlelerin parti ruhu ve çoşkusuyla etkisiz hale getirilerek, anlayışları mahkum edilmiştir.

Netice itibarıyla diyoruz ki, partiye ve kitlelere güvendiğimiz sürece aşamayacağımız engel ulaşamayacağımız hedef yoktur. "Yeterki, rüzgar karşısında çeltik sapı değil, kalın bir ağaç gövdesi gibi olalım."

Vorarlberg'den yoldaşlarda kampanyadan neleri amaçladıklarını şöyle ifade ediyorlar:

"Kampanya dönemi boyunca: a-Bizlerden başlayarak insanlarda sürekli var olan özel mülkiyet hırsını azaltmak, devrime bir adım yaklaşmak için özel

→

Bir gerilla mangasının komutanı ve siyasi komiseri, düşmanın genel saldırı ya da yoğun operasyonda bulunduğu bir mıntıkada mangasını gizleyebileceği gibi, operasyonun olmadığı bir komşu mıntıkaya da anında kaydırabilmelidir. Gerilla savaşı sürekli dinamizm ve değişiklik ister. Hantallık, tutuculuk ve alışkanlık onun ruhuyla uzlaşmaz. Uzlaştığı anda ölüme götürür onu.

Şimdi silahlı güçlerimizin önünde büyük bir görev vardır. Geniş bölgelere yayılmak, gevşekliklere müsamaha göstermeksizin, parti ruhuyla yoğun bir "köstebek" faaliyetine girmek. İyi saldırmak ve iyi kaybolmak. Bu ikisini birlikte düşünmeliyiz. Her ikisinde de sağlam ve eksiksiz olmalıyız. İyi saldırmak tek başına birşey ifade etmez. Önemli olan, bunu iyi kaybolmakla tamamlamaktır. Bunun tersi de doğrudur. Eğer güçlerimizi iyi koruyamazsak direnişin sürekliliğini sağlayamayız. Devrime ve komünizme inanan herkes, on yıl, yirmi yıl ve daha fazla savaşmaya hazır olmalıdır. Bütün çalışmalarımızda, partimizin emri altında iyi bir ordunun yaratılması ve güçlendirilmesi perpektifiyle hareket etmeliyiz. Kuşkusuz partimizin kendisi de bir savaş örgütüdür. Ama o, kumandası altında iyi bir orduya sahip olmaksızın devrim yapamaz. Bu gerçeği iyi kavramalıyız. Saflarımıza yeni katılan unsurlara öncelikle bu gerçeği kavratmalıyız.

mülkiyet hırsından yarım adım geri durmak düşünce ve pratiği devrimcileştirmek, b-kitle ilişkilerini genişletmek, yayın satışını çoğaltmak, yeni insanlara açılmaya çalışmak, yeni insanlar kazanmak, c-saflarda siyasi hareketlilik üretkenlik sağlamaya çalışmak, d-kitle örgütü çalışmalarına daha fazla canlılık getirmek.

Bunların sonucu olarak siyasi ve maddi kazanımları çoğaltacak şekilde ele almaya çalışıyoruz."

Fransa/Nevers'den gönderilen mektuptada yoldaşlar şunları belirtiyorlar:

..."Parti taraftarları olarak partimize layık bir şekilde militan bir çoşkuyla kampanya faaliyetini yürüttük. Kampanya süresi boyunca izlenilen yöntemlerden bir tanesi hem kitlelerin öğrencisi, hemde bildiğimiz ve kavradığımız ölçüde kitlelerin öğretmeni olmaya çalıştık.

Başkan Mao'nun dedeği gibi *"Devrimciler, komünistler hem kitlelerin öğrencisi, hem de öğretmeni olmalıdır."* Her zaman bu slogan kampanya faaliyeti süresince esas alındı. Alanımızda yürütülen kampanya bu yıl daha başarılı oldu diyebiliriz. Kökleri Bambu filizleri gibi toprağın üzerinde olan kitlelere ve partiye güvenmeyen miskinlerde gereken bir cevabı kitleler, hatası sevabıyla partisine güvenerek öyle verdiler. Yenilgilerden dersler çıkararak ilerleyecek olan partimiz yığınların verdiği destekle zulmün en son kalesine kadar ilerleyecek yeni bir dünyanın yaratılması için bu sorumluluklarını yerine getireceğine inancımız tamdır.

Sonuç olarak;

Bu değerlendirme ve haberlerin tümünün yayınlanması teknik olarak mümkün değil. Ayrıca daha şimdiden birçok alandan kampanyanın bütünsel değerlendirilmesini içeren yazılarda gelmeye başladı Önümüzdeki sayılarda bunlarada gazetemizde yer vermeye çalışacağız.

Jurnalcılık Güçsüzlüğün İfadesidir!

Türk Devletinde Dede Mirası Jurnalcılık Çağrısı!

Tarihin akışına yön veren biricik güç toplumsal emeği yaratanların gücüdür. Bu anlamda toplumsal emeğe bireysel sahip çıkmayla başlayan tezat, mücadelelere dönüştü. İşte tarih bu sınıflar mücadeleleri tarihidir. Bu akışa yön veren güç her zaman muhalifi olan güçle savaşa savaşa tarihin akışının önündeki betleri parçalamıştır. Bu dün olduğu gibi bu günde böyledir. Tarihin yaratıcısı olan bu toplumsal dinamik geleceğin önündeki engelleri parçalayıp, üretici güçlerin tarihsel maratonunu zaferle kutlayacağı güne doğru ilerlemektedir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkıyla faşist Türk devleti arasında süren savaşın tarihi diğer toplumlar gibi soykırım ve vahşetlerle doludur. Tarihte "Büyük" Osmanlı devleti de feodal vahşetle beslendi. Bu gün o ataların evlatlarıda vahşeti devralmış, tarihin kanlı diktatörlüklerinden birini yönlendiriyorlar. Tüm faşist uygulamaların yanında birde dede mirası jurnalcılık vardır. Bu miras Abdulhamit geleneğiydi. Bunu Kemal Atatürk devr aldı. Şimdi Evren-Özal resmi politka olarak yürütüyorlar hemde halkın sırtından alınan vergiler vasıtasıyla oluşturulan devlet bütçesinden özel ödenekler ayırarak. Bu güçsüzlüğün ifadesidir. Halkın bağrına bastığı yiğit evlatlarını yok etmenin yolu olarak yerel jurnalcılar vasıtasıyla yoketme ağı oluşturmaya çalışıyor. Hemde halkın yoksulluğundan yararlanarak özel yüklü paralar ayırarak.

Bu uygulamaların tarihçesini Kürt ulusu daha iyi bilmektedir. Osmanlı despotu Yavuz Selim'de Kürtlerin direnişini bastırmak için İdrisi Bitlis gibi iblisi para ve servetle satın aldı. Abdulhamit bunu toplumda öyle bir duruma getirmişki, herkes karşıdakini jurnalcı sanıyormuş. Bu mirasın iyi örnekleri Kemalistlerde bulunur.

Dersim halkı ulusal direnişinde örnekleriyle dolu. Mitralyöz ateşi yetmiyordu, köyler yakıldı binlerce insan katledildi. Mitralyöz ateşleri havadan bombalar, ulusal direnişi zor bastırıyordu. O zamanlar Mustafa Kemal şöyle bir talimat vermişti. *"Dahili işlerimizde en mühüm bir sayfa varsa o da Dersim meselesidir. Dahilde bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi her ne pahasına olursa olsun yapılmalı!"*

Celal Bayar ve Aptullah Alpdoğan katliamı bu talimatlarla gerçekleştirdiler. Bunlar Kürt ulusal hareketini jurnalcılığı temel alarak bastırdılar. İşte hafızalardan silinmeyen, Dersimli'nin ağıtlarında kinle vurgulanan, Seyit Rıza'nın sağ kolu Alişer, (Jepin gazetesini çıkaran Kürt aydını) evine misafir olan bir jurnalcı hain (seyit Rıza'nın kardeşinin oğlu Rehber İbrahim ağa) eliyle kalleşçe öldürüldü. Kellesi Alpdağa götürüldü. Keza hafızalardan hiç silinmeyen ulusal destan yaratan Şahin Ağa yine aynı jurnalcının (Hıdır) kurbanı gitti. Ve yine Şeyh Sait, Ciberen aşireti reislerinden Kasım beyin ihbarıyla yakalandı ve idam edildi. İşte bu tarihsel jurnalcılık halkası bugüne geldi. İnsan onur ve haysiyetiyle bağdaşmayan zayıflığın ürünü olan bu T.C. mesleği nice yiğit halk evladını ve komünisti katletmeye devam ediyor. Ama bu, bir avuç kanı beş para etmeyen satılmış jurnalcı Dersim'in direniş geleneğine asla gölge düşüremez.

Bu gelenekle birlikte —devrimci komünistleri yakalatmaya çağıran ve konumlarına görede para biçilen sunacağımız belgede okuyacağınız gibi faşist Evren-Özal diktatörlüğü direnişe karşı çareyi, ajanlık kartlarını ve sunduğumuz "duyuru"ları dağıtarak Dersim halkını soysuzluğa davet ediyor. Bu dede mirası bizzat devletin çaresizliğinin göstergesidir. Ancak bu çaresizlik bilinçsiz ve yoksul insanların satılmasına neden olmaktadır. Soysuzlaşan bu tür kanı beş para etmeyen jurnalcılar beklenmedik anda yiğit halk savaşçılarını tuzağa düşürebilir. Ve Dersim halkının o şanlı direnişine leke sürmeye, sekte vurmaya çalışabilir. Ama onurlu kavganın yatağı Dersim halkı, sınıf mücadele tarihinde hak ettiği yeri alacaktır.

DUYURU

1-Gerek kendi köy ve mezralarında, gerekse başka mıntıkalarda uzun namlulu silahla dolaşan eşkıyanın barındıkları ve bulundukları yerleri haber vererek yakalatanlar:
a-Bir örgüte mensup ise 500.000 TL'ye kadar,
b-Örgütün yerel siyasi ve askeri komite üyesi ise 600.000 TL'ye kadar,
c-Örgütün bölge komite üyesi ise 1.000.000 TL'ye kadar,
d-Merkez komite üyesi ise 2.000.000 TL'ye kadar ödül verilecektir.
2-Yakalanan kişiler silahsız veya kısa namlulu silahlı ise vaad edilen paranın yarısı verilecektir.
3-Bir olayda 3 (Dahil) ve daha fazla kişi her ne suretle olursa olsun elde edilirse bu miktar yarısı kadar artırılacaktır.
4- Haber vererek yakalatanların kimlikleri kesinlikle açıklanmayacaktır. *Tunceli Valisi*

YADSIMANIN YADSINMASINA DAİR BİR BAŞLANGIÇ DENEMESİ!

Her şeyden önce, bu yasa, Marx ya da Engels'in formüle ettikleri bir yasa; ya da diyalektiğin temel bir yasası değildir. Tersine bu yasa, en tam, en kesin şeklini Hegel de bulmuştur. *"Yadsımanın yadsınması yasası kesinlikle ilk kez olarak Hegel tarafından formüle edilmiştir."* (Engels)

Öyleyse, bu yasadan ne anlaşılmaldır?

Felsefi yazında, bu yasaya "üçlüler" ya da üç aşamalı gelişme formülü de denir. Kısaca, her gelişme sürecinin üç aşamadan geçtiğini öngörür, bu yasa.

Nedir, bu üç gelişim aşaması?

Tez, anti-tez, sentez; ya da durum-karşıtlık-oluşum; nihayet ya da, olumlama-yadsıma-yadsımanın yadsınması. Açıktır ki; bu yasaya göre, birinci aşama: tez; ikinci aşama: anti-tez, üçüncü aşamada: sentezdir. Ya da sırasıyla, olumlama-yadsıma-yadsımanın yadsınması. Anlaşılacağı gibi, yadsımanın yadsınması ya da başka bir ifadeyle, olumsuzlamanın olumsuzlanması, tez, anti-tez, sentez şeklindeki üç aşamalı gelişim şeklini belirler. Ve Hegel'de böylece tam şeklini bulur.

Hegel tarafından ve onun idealist biçiminde SALT DÜŞÜNME YASASI olarak işlev gören, Hegel'in bu "beylik" yasası *"tüm sistemin yapısı için temel yasadır"*. Hegel için. (1)

Her şeyi SAF AKLIN HAREKETİNE bağlayan bu beylik yasaya göre: Saf aklın hareketi *"kendisine durum almaktan, kendisine karşıt olmaktan, kendisini oluşturmaktan; kendisini tez, anti-tez, sentez olarak formüle etmekten; yada, gene kendisini olumlamaktan, kendisini yadsımaktan, kendi yadsımasını yadsımaktan"* ibarettir. (2) Hegel'in bu üçlüsü ya da, üç aşamalı gelişim formülü: nesnel dünyadaki gerçekliği, yapay bir biçimde, salt soyut hareketi idealistçe tanımlamaktan başka bir anlama gelmez. Ve açıktır ki; bu yöntem, Hegel'ci yöntemdir. Öyleki Hegel: Her gelişimi, bu mutlak yöntemiyle çözer. Bu yöntem Hegel'de hareketin soyutlanması, ya da, soyut biçimdeki hareket ve dahası, hareketin saf aklın hareketi olarak ele alınması biçiminde rol oynar. Hareketin saf mantıksal formülüde, üçlüler formülüdür: Olumlama-yadsıma-yadsımanın yadsınması-işte Hegel'ci yöntem.

Marx, Hegel'ci bu yöntemden ya da, Hegel'in mutlak yönteminden şöyle söz eder:

"'Yöntem hiç bir nesnenin karşı koyamayacağı mutlak, eşsiz, en yüce, sonsuz güçtür; aklın kendisini her nesne içinde tekrar bulma, tanıma eğilimidir.' Bütün şeylerin bir mantıksal kategoriye ve her hareketin, her üretim eyleminin yönteme indirgenmesinden doğal olarak çıkacak sonuç, her ürün ve üretim yığının her şeyler ve hareketler toplamının bir uygulamalı metafizik biçimine indirgenebileceğidir." (3)

Peki nedir bu **Hegel'ci mutlak yöntem?**

"Hareketin soyutlanması, hareketin soyutlanması nedir? Soyut durumda hareket. Soyut durumda hareket nedir? Hareketin saf mantıksal formülü ya da saf aklın hareketi. Saf aklın hareketi nelerden ibarettir? Kendisine durum almaktan, kendisine karşıt olmaktan, kendisini oluşturmaktan; kendisini tez, anti-tez, sentez olarak formüle etmekten; ya da, gene, kendisini olumlamaktan, kendisini yadsımaktan, kendi yadsımasını yadsımaktan." (4)

Açıktır ki, doğa ve toplumdaki gerçek gelişmeyi, aklın salt soyut hareketiyle, salt düşüncel planda açıklayan Hegel'in mutlak yöntemiyle, Marx'ın yöntemi arasında tam bir karşıtlık vardır. Kaldı ki, Marx, Hegel'ci mutlak yöntemi, yani "üçlüler"i eleştirirken şöyle der: *"Akıl kendisini olumlamayı, kendisine belirli bir kategori içinde durum aldırmayı nasıl başarır? Bu, aklın kendisinin ve onun savunucularının bileceği iştir"* (5)

Marx, bir başka eserinde de şöyle açıklar:

"Ama Hegel olumsuzlamanın olumsuzlanmasını, kendi içinde yatan gerçek ve tek olumlu olarak yatan olumlu ilişki açısından ve bütün varlığın tek gerçek ve kendini gerçekleştiren edimi olarak içinde yatan olumsuz ilişki açısından gördüğü için, tarihin akışına sadece **soyut, mantıklı, kurgusal** *anlatımı bulmuştu; ve bu tarihi süreç henüz insanın —verilmiş bir özne olarak insanın, ama yalnızca insanın* **doğuş edimi— gerçek** *tarihi, insanın* **doğuşunun hikayesi** *olmamıştır."* (6)

İlerleyen sayfalarda Marx, Hegel'in bu soyut, kurgusal anlatımındaki tek olumlu yana işaret eder ve der ki:

"Hegel'in burdaki kurgusal mantığındaki olumlu başarısı, **belirlenmiş kavramların,** *evrensel* **duruk düşünce formlarının** *doğa ve zihne karşı bağımsızlıklarında, insan özünün ve böylece insan düşüncesinin genel yabancılaşmasının zorunlu sonucu olmaları ve dolayısıyla Hegel'in bunları bir araya toplayıp* **soyutlama sürecinin uğrakları olarak sunmasıdır"** (7) (abç)

Nedir, soyutlama sürecinin uğrakları olarak sunulan Hegel'in olumlu başarısı: Bunlar, tez, anti-tez, sentezdir. Yani, olumlama, yadsıma, yadsımanın yadsınmasıdır. Bunların herbiri "durak düşünce formları"dır. "Belirlenmiş kavramlar"dır. Nihayet bunlar, soyutlama sürecinin uğraklarıdır, işte Hegel'in başarısı bunları vermesinde yatar.

Hegel'deki TEMEL YANILGI: *"Bu düşüncelerin doğa ve tarihten çıkarılmayıp, bunların düşünce yasaları olarak doğa ve tarihe zorla yamanması gerçeğinde yatar."* (8) Dolayısıyla, Hegel'in tüm sisteminin çerçevesi içinde TEMEL yasa olarak işlev gören, yadsımanın yadsınması yasası, Hegel'ci **idealist tarzıyla yalnızca düşünme yasası** olarak geliştirip, "saf aklın hareketi" ya da "hareketin saf mantıksal formülü" mutlak yöntemiyle her şeye kâdir HEGEL'ci biçimiyle kabul edilemez. Hegel'in bu sorundaki temel yanılgısının kaynağı, açıktır ki, düşünme yasalarını ve bu yasalar içindeki "tartışılmaz görkemliğiyle" "beylik" yasa tahtına oturan yadsımanın yadsınması yasasını *"doğa ve insan toplumu tarihinden"* (9) değil, tersine bunları, *"doğa ve tarihe zorla"* yamamasında yatmaktadır. Hegel'in *"tüm zoraki ve çoğu zaman tüyler ürpertici"* yasasının yada sisteminin *kaynağı budur."* (10) *"Hegel'in elinde diyalektiğin mistisizmle bozulması"* (11) da bu değilmidir zaten. Ama bu mistisizmle bozulma, *"ayrıntılı ve bilinçli bir biçimde diyalektiğin genel işleyiş biçimini ilk defa onun sunmuş olduğu gerçeğini örtemez."* (12)

Marx'ın, *"Benim diyalektik yöntemim, Hegel'ci yöntemden yalnızca farklı değil, onun tam karşıtıdır da."* derken tamda *"Hegel'in elinde diyalektiğin mistisizmle bozulması"* ve onun *"insan beyninin yaşam-süreci, yani düşünme süreci-Hegel bunu 'fikir' adı altında bağımsız bir özneye dönüştürür-gerçek dünyanın yaratıcısı ve mimarı olup, gerçek dünya, yalnızca 'fikir'in dışsal ve görüngüsel" (13)* biçimdeki sistemini kastetmektedir Marx, *"mistik kabuk içerisindeki ussal özü bulmak istiyorsanız, onun yeniden ayakları üzerine oturtulması gerekir"* saptamasıyla şu önemli ve çığır açan yargısını öne sürer: *"Benim için ise, tersine, fikir, maddi dünyanın insan aklında yansımasından ve düşünce biçimlerine dönüşmesinden başka bir şey değildir."* (14)

Marx Şöyle der:

"Hegel diyalektiğinin mistik yönünü, 30 yıl kadar önce, hünüz daha moda olduğu sırada eleştirmiştim. Ama tam da **Das Kapital***'in birinci cildi üzerinde çalıştığım sırada kültürlü Almanya'da gevezelik eden hırçın, küstah ve bayağı mukallitler, lessing zamanında sipinoza'ya 'ölmüş köpek' diyen kahraman Mases Mendelssohn'un yaptığı gibi, Hegel'e saldırmanın tadını çıkartıyorlardı. Bu yüzden, ben, açıkca bu güçlü düşünürün öğrencisi olduğumu itiraf ettim ve hatta, değer teorisi bölümünde yer yer ona özgü ifade biçimlerinede kur yaptığım oldu"* (18)

Ne var ki, şu kadarı da bilinmelidir ki; Marx'ın yer yer Hegel'e özgü ifade biçimlerine kur yapmasında sayılan nedenlerin yanında, "bilimsel sosyalizmin çıktığı Hegel'ciliğin" payı da gözardı edilemez. MİHAYİLOVSKİ ile polemiğinde Lenin bu durumu özellikle vurgular. Belirtmeliyiz ki; Marx'ın Hegel'e özgü ifade biçimlerini kullanması, yadsımanın yadsınmasını Hegel'ci içerikle: doğa ve tarihten kopuk salt düşünme yasası olarak savunduğu anlamında anlaşılmamalıdır.

Bilinmelidir ki; bu yasa, "mistisizmle bozulması", "salt düşünme yasası olarak geliştirilmesi" ve dahası, "hareketin saf mantıksal formülü ya da saf aklın hareketi" gibi baş aşağı ve zoraki yapısı dışında, *"doğa insan toplumu tarihinden çıkartılmaktadır"* (19) Lenin'in değişiyle, **"Bazen özel bir toplumsal görüngünün geilişmesi, Hegel'ci şemaya, yani tez, yadsıma-yadsımanın yadsınması şemasına uyduysa, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur, çünkü bu, doğada hiç te ender olan bir şey değildir. "** (20) (abç)

İşte örnekleri:

"Kapitalist üretim biçiminin ürünü olan kapitalist mülk edinme biçimi, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Bu mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyetin ilk yadsımasıdır. Ama kapitalist üretim bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğu ile kendi yadsımasını doğurur. Bu, yadsımanın yadsınmasıdır. (abç) *Bu, üretici için özel mülkiyetin yeniden kurulması değildir, ancak ona, kapitalist dönemde edinilen elbirliği ve toprak ile üretim araçlarının ortak sahipliği temeline dayanan kişisel mülkiyeti sağlar. Kişisel emekten doğan dağınık özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşmesi, halen toplumsallaşmış üretime fiilen dayanan kapitalist özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşmesinden kuşkusuz kıyaslanmayacak kadar daha uzun süreli, daha şiddetli ve çetin bir süreçtir.* **Birinci durumdan halk yığınlarının bir kaç gasp edici tarafından mülksüzleştirilmesi söz konusuydu; ikincisinde ise, bir kaç gasp edicinin, halk yığınları tarafından mülküzleştirilmeleri sözkonusudur."** (21) (abç)

Demek ki, Marx, gelişim sürecini, "sürecin tarihsel zorunluluğuyla" açıklıktan sonra, (eserinin ekonomik ve tarihsel tanıtlamasını bitirdikten sonra) ayrıca "bu süreci" "belirli bir diyalektik yasaya göre gerçekleşen (kastedilen yadsımanın yadsınmasıdır) bir süreç olarak nitelendirir." (22) (Parantezdeki açıklama bize ait)

İkinci örnek:

"İlk çağ materyalizmi, idealizm tarafından yadsındı. Ama felsefenin daha sonraki gelişmesi içinde, bu kez idealizm savunulamaz bir duruma geldi, ve modern materyalizm tarafından yadsındı. Modern materyalizm (yani-ç) yadsımanın yadsınması, eski materyalizm yalın bir yeniden kurulması değildir, ama onun sürüp giden temellerine, felsefe ve doğa bilimlerinin iki kez bin yıllık bir evriminin olduğu gibi, bu iki bin yıllık tarihin kendisininde bütün bir düşünce içeriğini ekler" (23)

Demek ki, önce ilkel materyalizm vardı, sonra idealizm ve daha sonra bilimsel materyalizm. Evet, bilimsel materyalizm: yadsımanın yadsınmasıdır.

Üçüncü örnek:

"Bir arpa tanesini alalım. Böyle milyarlarca arpa tanesi öğütülür, pişirilir, sonrada tüketilir. Ama eğer, böyle bir arpa tanesi kendisi için normal koşullar bulursa, eğer elverişli bir toprağa düşerse, ısı ve yaşlığın etkisi altında onda özgül bir dönüşüm olur, çimlenir: **tane, tane olarak yok olur, yadsınır, onun yerine ondan doğan bitki geçer; tanesinin yadsınması. Ama bu bitkinin ömrü nedir? Büyür, gelişir, döllenir ve sonunda yeni arpa taneleri verir ve bu taneler olgunlaşır olgunlaşmaz, sap salar, yadsınır. Bu yadsımanın yadsınmasının** sonucu olarak, elimizde gene başlangıçtaki arpa tanesi, ama tek başına değil, sayısı on, yirmi, otuz kez artmış bir biçimde bulunur. Tahıl türleri çok büyük bir yavaşlıkla değişirler ve böylece bugünkü arpa bundan yüzyıl önceki arpaya adamakıllı benzer kalır. Ama plastik bir süs bitkisi, örneğin bir dalya ya da bir orkide alalım; tohum ve tohumdan doğan bitkiyi bahçıvan ustalığıyla işleyelim; bu yadsımanın yadsınmasının sonucu olarak, yalnızca daha çok tohum değil, ama daha da güzel çiçekler veren, nitelikçe daha iyi bir tohum elde ederiz ve *bu sürecin her yinelenmesi, her yeni yadsımanın yadsınması, bu yetkinleşmeyi pekiştirir"* (25) (abç)

Dahası var:

Kelebekler, yumurtanın yadsınması ile yumurtadan doğar, cinsel olgunlaşmaya kadar değişmelerini tamamlar, çiftleşir ve çiftleşme süreci tamamlanıp da dişi çok sayıdaki yumurtalarını yumurtlar yumartlamaz, ölmeleri sonucu, bu kez de kendileri yadsınmış olurular" (25)

Matematik alanında da böyle:

"Herhangi bir cebirsel büyüklüğü, örneğin a'yı alalım. Bunu yadsırsak, —a'yı elde ederiz. Bu yadsımayı,— a'yı, a ile çarparak yadsıyalım, + a^2'yi, yani ilk olumlu büyüklüğü elde ederiz; ama daha yüksek bir derecede, ikinci derecede." (26)

Bu örnekleri daha da uzatmak mümkün: jeolojinin bir yadsınmış yadsınmalar dizisi olduğu; diferansiyel hesap almanında yadsımanın yadsıması olduğu gerçekliğinde olduğu gibi vb. vb.

Öyleyse nedir yadsımanın yadsınması?

Sıraladığımız uzunca örneklerden de görüleceği gibi; *"hayvanlar ve bitkiler dünyası bakımından, jeoloji, matematik, tarih, felsefe bakımından geçerli olan"* (27); *"doğa ve insan toplumu tarihinden çıkartılan" bu yasa:" doğanın, tarihin ve düşüncenin bir gelişme yasası"* (28)dir.

Demek ki; *"doğa, tarih"* ve *"ne olduğu öğrenilinceye kadar da beyinlerimizde bilinçsiz bir biçimde gerçekleşen yadsımanın yadsınması"* (29) diyalektiğin TEMEL YASASI ya da Hegel'deki biçimiyle *"beylik"* yasa düzeyinde **ele alınamaz** ama; bu yasa MARX VE ENGELS'teki biçimiyle ve dahası, FELSEFE DEFTERLERİ'nde LENİN'in söz ettiği ve diyalektiğin ögelerinden, gelişme yasalarından biri olarak İŞLEV görebilmektedir.

Diyalektik, yadsıma, sadece yok sayma, ya da kayıp anlamında anlaşılmamalıdır. Her fikrin, şeyin, ilişkinin bir yadsınma biçimi vardır —az önceki örneklerde görüldüğü gibi *"sadece yadsınmamalı, ama yadsınmayı yeniden ortadan kaldırmayalımda. Öyleyse birinci yadsınmayı, ikincisi olanaklı kalacak ya da olanaklı bir duruma gelecek bir biçimde var etmek gerekir."* (30) Örnek olarak; eğer bir böceği ezersem, birinci yadsıma gerçekleşmiş ama ikincisi olanaksız kalmış olur. Aynı şekilde, bir arpa tanesini öğütürsem aynı işlemi yapmış olurum ki; *"ikincisi... olanaklı bir biçimde"* var edilmemiş olur.

Demek ki; *"şeylerin her türünün, ortaya bir gelişme çıkacak biçimde kendi özgür yadsıma türü vardır, ve her fikir ve kavram türü için de bu böyledir."* (31)

Metafizikçiler, diyalektiğe karşı şöyle bir karşıkoymada bulunabilirler:

" Burada gerçekleşen yadsıma, gerçek bir yadsıma değil: bir arpa tanesini, onu öğüterek, bir böceği, üzerine basarak, o olumlu büyüklüğünü, onu çizerek de yadsırım. Ya da, gül gül değildir diyerek, gül güldür önermesini yadsırım; ve eğer bu önermeyi yeniden yadsır ve: gül gene güldür dersem, bundan ne sonuç çıkar? Bu karşıkoymalar gerçekte metafizikçilerin diyalektiğe karşı belli başlı, ve bu sınırlı düşünce biçimine tamamen yaraşır kanıtlarıdır" (32)

Bu tür iddia düzeyindeki savlardan ne sonuç çıkar dersiniz?

Evet, yalnızca şu: *"çocuksu, hoşça vakit geçirme"* ve *"bundan, kendini bu cansıkıcı işlere veren kişinin budalalığından başka bir şey çıkmayacağı açıktır." (33)*

Demek ki; sadece yadsımamalı, aynı zamanda ikinciyi varedecek biçimde yeniden ortadan kaldırmalıyımda, aksi halde, olumsuzlamanın olumsuzlanması vücut bulamaz.

Lenin'in deyişiyle;

"(Olumlu, yalın ve başlatıcı, 'birinci' olumlamalara, tezlere, vs. ilişkin olarak 'diyalektik durak', yani bilimsel inceleme, bir farkın, bir bağın, bir geçişin belirtilip' ortaya konmasını gerektirmektedir. Bunsuz, yalın olumlu olumlama eksiktir, süredurum halindedir, cansızdır. 'İkinci' teze, olumsuz teze ilişkin olarak 'diyalektik durak', 'birlik'in, yani olumsuz ile olumlu arasındaki bağın, bu olumlunun olumsuzun içinde varolduğunun belirtilip ortaya konmasını gerektirmektedir. Olumlamadan olumsuzlamaya—olumsuzlamadan, olumlanmış olan'la 'birlik'e—bunsuz diyalektik

salt olumsuzluktur, oyundur ya da şüpeciliktir)." (34)

Dahası,

"*Diyalektikte —o diyalektik ki olumsuzlama ögesini, tartışma götürmez biçimde ve hem de hatta en önemli ögesi olarak içinde barındırmaktadır— özsel ve belirgin olan, saf ve yalın olumsuzlama değildir, yok yere olumsuzlama değildir, şüpheci olumsuzlama değildir duraksama, işkilenme değildir, hayır; bağın durağı olarak, olumlu'yu koruyup sürdürmek şartıyla, yani hiç duraksamasız ve hiç katışıksız biçimde gelişimini durağı olarak olumsuzlamadır.*" (35)

En sonu:

" '*Olumsuz olan, aynı zamanda da olumludur*' —*bir belirlenmiştir olumsuzlama; olumsuzlamanın belirli bir muhtevası vardır; iç çelişkiler,* **eski muhtevanın yerini daha üstün yeni bir muhtevanın almasına yol açar.**" (36) (abç)

Yeterince açık değil mi?

Ve metafizikçilerin tüm kaşıkoymaları boş bir hülya, zırzopça bir karşıkoma değil midir?

Bitirmek için, Lenin'in bu sorunda Mihayilovski ile uzunca polemiğine değinmek yerinde olur. Değinmemek bir eksiklik, yarımyamalık olur.

Belirtmeliyiz ki; Mihayilovski ile girdiği polemik makalesinde Lenin, yadsımanın yadsınması sorunu oldukça ayrıntılı bir şekilde işler ve Mihayilovski'nin Marx'ın bilimsel teorisini Hegel'ci ölçülere dayandırdığı suçlamasına şu yanıtı verir:

"*Buradan, Marksiz'mi Hegel'ci diyalektikle suçlama biçimindeki daima elde hazır olan yöntemi görüyoruz; bu, Marks'ın burjuva eleştirmenleri tarafından yeteri ölçüde eskitildiğini düşünebileceğimiz bir suçlamadır. Bu baylar, öğretiye karşı hiç bir temel sav getiremediklerinden, Marks'ın anlatım biçimine sarılmışlar ve onun özünü böylece sarsacaklarını düşünerek teorinin kaynağına saldırmışlardır.*" (37)

Demek ki; yadsımanın yadsınması polemiği yeni bir sorun değil, Marx ve Marx —sonrası dönemde ve nihayet Lenin döneminde de gündeme getirilmiş ve dolaysıyla, Marks'ın Hegel'ci diyalektik yöntemi anlatım biçim olarak yer yer kullanmasını, Marks'ın teorisini Hegel'ci içerikle açıkladığı, ya da açıklamak zorunda kaldığı suçlaması düzeyine çıkarmışlar ve böylece, Marx'ın teorisinin özünü karartacaklarını sanmışlardır.

Lenin aynı sorunda Engels'i yorumlarken şöyle der:

"*Marx'ın diyalektiğine saldıran Dühring'i yanıtlarken Engels, Marks ın herhangi bir şeyi Hegel ci üçlüler aracılığıyla 'tanıtlamayı' asla aklından geçirmediğini, Marx'ın yalnızca gerçek süreci incelediğini ve araştırdığını, onun tanıdığı tek teori ölçütünü, bu teorinin gerçekliğine uygunluğu olduğunu söylüyor. Bazan özel bir toplumsal görüngünün gelişmesi, Hegel'ci şemaya, yani tez — yadsıma— yadsımanın yadsınması şemasına uyduysa, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur, çünkü bu, doğada hiçte ender olan bir şey değildir*" (38)

Öyleyse, bazen herhangi bir gelişim süreci Hegel'ci şemaya uyabilir. Zira, doğada, tarihte, matematikte, jeolojide vb. vb. alanlarda buna uygun süreçler hiçte ender değildir. Ama bundan hareketle Marks'ın kendi bilimsel teorisini bunlara dayandırdığı söylenemez.

Lenin, Engels'i yorumlamaya devam eder:

"*Ve Engels, doğal tarihten (tohumun gelişmesi) ve toplumsal alandan örnekler vererek devam ediyor —örneğin önce ilkel komünizm vardı, sonra özel mülkiyet va sonra da emeğin kapitalist toplumsallaştırılması, ya da önce ilkel materyalizm vardı, sonra idealizm ve sonra da bilimsel materyalizm vb... herkes için açıktır ki, Engels'in iddiasında esas ağırlık noktası materyalistlerin, gerçek tarihsel süreci, doğru ve tam bir biçimde tanımlamaları gerektiği ve diyalektik üzerinde ısrarın, üçlünün doğruluğunu sergilemek için örnekler seçilmesinin bilimsel sosyalizmin çıktığı Hegel'ciliğin, onun anlatım tarzının bir kalıntısından başka bir şey olmadığıdır.*" (39)

Devamla;

"*Bay Mihayiloveski, Marksist yazını okurken sürekli olarak, toplum bilimlerde, 'diyalektik yöntem'den, gene toplumsal sorunlarda (ki sözkonusu olan yalnızca budur), 'diyalektiğin düşünce'den vb. söz edildiği görmüştür. Yüreğinin bütün saflığıyla (salt saflık olsaydı yine iyiydi), bu yöntemin* **tüm toplum bilimsel sorunların, Hegel'ci üçlünün yasalarına göre çözümlenmesinden oluştuğunu sanmıştır.** *Elindeki soruna biraz daha dikkat etmiş olsaydı, bu sorunun saçmalığına inanmaktan başka çıkar yol bulamazdı.*" (40) (abç)

Öyleyse, **"tüm toplum bilimsel sorunlar" değil,** ama en azından **bir kısmı** bu yasaya göre çözümlenebilir. Dahası, bu yasa, Engels'teki haliyle bu sorunlardan çıkartılabilir, düşünceden idealist tarzda değil. Ve demek ki, böyle bir yasadan Hegel'deki biçimiyle ve onun sistemindeki "beylik", "temel" yasa rolüyle değil, ama, bir yasa gözüyle bakılabilir. Zira, doğada, toplumda, matematik, yer bilimleri vb. de "hiçte ender olan bir şey değildir."

Lenin devamla:

"*Marx ve Engels'in —metafizik yönteme karşı— diyalektik yöntem adını verdikleri şey, topluma sürekli bir gelişme durumundaki canlı bir organizma olarak (mekanik bir biçimde biribirine bağlanmış ve dolayısıyla ayrı toplumsal ögelerin her türden rastgele birleşmelerine izin veren bir şey olarak değil), incelenmesi, o toplumsal biçimlenmeyi oluşturan üretim ilişkilerinin nesnel bir tahlilini ve bunların işleyiş ve gelişme yasalarının bir araştırmasını gerektiren bir organizma olarak bakan toplum bilimindeki bilimsel yöntemden başka bir şey değildir, ... Diyalektik yöntemin ister Engels tarafından (Dühhring'e karşı polemikte:* **Ütopik sosyalizm ve Bilimsel sosyalizm)** *ister Marx tarfından* **(Kapital***'in '(Almanca) ikinci baskıya son söz'de ve Felsefenin Sefaleti'ndeki çeşitli yorumlar) verilen tanım ve anlatımı okuyan herkes, Hegel'ci üçlülere hiç değinmediğini ve bu yöntemin, toplumsal evrimi, toplumsal ekonomik biçimlenmelerin gelişmesinin doğal tarihsel süreci gözüyle bakmaktan ibaret olduğunu görecektir*" (41)

Ama şu da bilinmelidir ki; LENİN, ölümünden sonra ancak yayınlanabilen "DOĞANIN DİYALEKTİĞİ"nden ve onda, ENGELS'in bu yasayı, idealist biçimde, salt düşünme yasası olarak Hegel'ci biçimiyle değil; kendi ele alış tarzıyla: doğa ve tarihten çıkarıldığı biçimiyle ele almasından ve nihayet, bu yasanın diyalektiğin üç yasasından —Temel— biri olarak Engels tarafından ele alınmasından habersizdir. Zira, Lenin "DOĞANIN DİYALEKTİĞİ"ni henüz Engels'in müsfetteleri arasında meydana çıkarılamadığı için yaşadığı dönemde okuyamamıştır.(Bu ünlü eser Lenin'in ölümünden sonra ortaya çıkarılmış ve yayınlanabilimiştir)

Dolaysıyla, Lenin'in Engels bu yasadan kendi eserinde sözetmemiştir yargısının 'Doğanın Diyalektiği' yayımlandıktan ve Engels'in konuya ilişkin düşünceleri aydınlandıktan —açığa çıktıktan— sonra, pratik bir değerinin kalamayacağı açıktır. Zira, 'Doğanın Diyalektiği'nde bu yasa, üç temel yasadan biri olarak Engels'in Felsefesi yazımında yer almıştır.

Ama buna karşın Lenin, bu yasanın öneminden de sözeder ve der ki:

"Hegel'e göre, düşüncenin gelişmesi, üçlünün diyalektik yasalarına uygun olarak gerçek dünyanın gelişmesini belirler. Ve kuşkusuz insan, üçlülerin öneminden, diyalektik sürecin itiraz kabul etmezliğinden ancak böyle bir durumda söz edilibilir." (42) (abç)

Mihayilovski-Lenin polemiğinin canalıcı noktası, mevcut yasanan, doğa ve toplumsal görüngü ve oluşumlarda olmadığı değil, Mihayilovski'nin "*yiğit bay Dühring'in yardımıyla Marx'a kapitalizmin çöküşündeki zorunluluğu üçlüler aracılığıyla tanıtlamaya çalışmış olmak saçmalığını mal ediyor*" (43) olmasıdır. Dahası, Marx'ın her sayfası deha esiri olan Kapital'in gerçek içeriğini üçlülerle değil, gerçeklerin gücüyle tanıtlaması sorunun Lenin-Mihayilovski polemiğinin temel hareket noktasıdır.

Dolayısıyla, Marx kendi eserinde eğer yadsımanın yadsınmasından söz etmişse, bu, Marx'ın kendi bilimsel teorisini yadsımanın yadsınması aracılığıyla tanıtladığı anlamında değil, onun "*yalnızca gerçek süreci incelediğini ve araştırdığını, onun tanıdığı tek teori ölçütünün bu teorinin gerçekliğe uygunluğu olduğu*" ama **"bazen, özel bir toplumsal görüngünün gelişmesi, Hegel'ci şemaya uyduysa yani tez-yadsıma-yadsımanın yadsınması şemasına uyduysa, bunda şaşılacak hiç bir şey yoktur, çünkü bu, doğada hiçte ender olan bir şey değildir."** (abç)

TDKP'nin Sosyalizm Anlayışının Çıkmazı:

İMKANSIZLAŞTIRILAN SOSYALİZM!

Bu yazımızda PB'da yayınlanan TDKP'nin sosyalizm anlayışı üzerinde duracak ve onların sosyalizm inşa anlayışlarının sakatlıklarını, felsefi ve ekonomik temelleriyle kısaca sergileyeceğiz.

Mao'ya saldırarak kendi düşüncelerini formülleştiren PB yazarları şöyle derler:

"Mao Zedung,... sınıflar ortadan kalkıncaya kadar ve proletarya varlığını sürdürdüğü müddetçe burjuvazinin de toplumda olması gerektiğini söylüyor ve şöyle diyor: 'Burjuvazi olmadan proletarya olmaz, proletarya olmadan burjuvazi olmaz!' Oysa, proletarya sınıf olarak burjuvaziyi ekonomik sistem olarak kapitalist özel mülkiyeti ve burjuvazinin siyasi rejimini, ideolojisini, kültürünü vb. yok etmedikçe sosyalizmi inşa edemez, insanın insan tarafından sömürülmesine son veremez."

M-L'in yörüngesinden uzak iki önemli hayati problemi birden içermektedir bu pasaj.

Birincisi: "Burjuvazi olmadan proletarya olmaz, proletarya olmadan burjuvazi olmaz" bilimsel soyutlamaya yönelen iddia düzeyindeki saldırı.

İkincisi: Burjuvazinin kültürü, ideolojisi varolduğu sürece, sosyalizm inşa edilemez şeklindeki garip ve anlaşılamaz mantıkları.

Belirtmeliyiz ki, diyalektik görüş adına, gerçekler adına ortaya çıkan PB yazarlarını Engels'in bir tek formülasyonu, ya da Marx'ın bir tek yargısıyla da yanıtlayabilirdik. Ama, "çanın çaldığını duyup, sesin nereden geldiğini duyamayan" PB yazarlarına sesin kaynağını göstermek bakımından sorunu biraz deşmek yerinde olacaktır.

PB yazarlarına göre, komünist toplumun üst evresine ulaşmadan, daha komünizmin ilk evresi, yani sosyalizmde proletarya kendi karşıtı olan burjuvaziyi yok eder. Dolayısıyla onlara göre, sosyalist aşamada mevcut karşıt yanlardan biri, karşıtından yoksun olarak varlığını sürdürür. Hem de Engels'in *"çatışkının iki teriminden sadece biri varolamaz"* bilimsel yargısına rağmen.

Demek ki, PB yazarları daha işin başında çıkmaza gömülmüşlerdir.

Her şeyden önce, şu kadarı kavranmalıdır ki; bir şey ancak karşıtıyla birlikte şey olma özelliğini korur, tersi durumda, bir şey, bir olgu, bir fenomen vb. olarak varoluşunu sürdüremez. Sorun, Marksist felsefeyi kavrayıp kavramama sorunudur.

Kapitalist toplumun temel çelişmesi: bu toplum sürecine damgasını basan, ona karakterini veren, toplumsal üretim ile kapitalist temellük arasındaki çelişkinin sınıfsal planda varettiği burjuvazi-proletarya çelişmesidir. Bu toplumda, burjuvazi ana yön, proletarya tali yöndür. Mevcut kapitalist toplum dediğimiz görüngüyü oluşturan yanlar, çelişmedeki ana ve tali yanların göreli birliğidir. Ve bu göreli birliktelikte, topluma niteliğini vermede çelişmenin ana yönüdür. Yani, ana yanı oluşturan burjuvazi bu toplumunda hakimi olan yandır ve bu şeye, kapitalist toplum olma özelliğini kazandırır.

Sosyalist toplumda ise durum şudur: anlaşılacağı gibi, burjuvazi-proletarya çelişmesinin ana yönü olan burjuvazi yönü, kapitalist toplumu belirtiyordu. Ancak kapitalist toplumdaki bu çelişik yönler, yalnızca bir arada bulunmakla kalmaz, aynı zamanda karşılıklı mücadele ederler. Kapitalist toplumdaki savaşın sonucu, çelişmeli yönlerin yeni yönü (proletarya) büyür, yükselir ve zamanla çeşitli sıçramalarla egemen duruma gelir. Dereceliliğin kesintiye uğraması sonucu, devrimle eski şey, yani kapitalizm, yeni şeye yani sosyalizme dönüşür. Açıktır ki, bu dönüşümü sağlayan, şeylerdeki özdevinimdir, yani iç çelişmedir. Sosyalizmle birlikte, burjuvazi-proletarya çelişmesi ortadan kalkmaz ama yeni biçimiyle varoluşunu sürdürür. Ama bu çelişme varlığını eski biçimiyle değil, yeni biçimiyle sürdürür.

Nedir bu yeni biçim?

Elbetteki bu yeni biçim, ya da şeydeki nitelik değişikliği, burjuvazi-proletarya çelişmesinde, eskiden ana ya da birincil yön olan burjuvazinin tali ya da ikincil yön, eskiden tali ya da ikincil yön olan proletaryanın da birincil ya da ana yön haline gelip mevcut şeye yani yeni topluma sosyalist niteliğini vermesidir.

Görüleceği gibi sosyalist toplumda burjuvazi-proletarya çelişmesi ortadan kalkmıyor, yeni biçimiyle varlığını sürdürüyor. Ve bu varlığını sürdürüş, proletaryanın kendi kendini yıkıp yok edişle birlikte son bulur. Yani komünizmin son evresinde sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte, proletarya da , burjuvazi de artık varolmayacaklardır. Ve dolayısıyla, sınıfsız komünist topluma varılan nokta, aynı zamanda proletarya ve onun karşıtı burjuvazinin de yok oluş noktası olacaktır.

Açıktır ki, bir şeydeki çelişmeli iki yönden her biri, diğerinde varlık bulur. O halde, çelişmeli yönlerden birinin ortadan kalkması, diğer yanın varlık-koşulunun son bulması olacağından, karşıt yanında ortadan kalması demek olacaktır.

Eğer çelişmeli yanlardan biri hâlâ varlığını sürdürüyorsa, diğeri de, karşıtıda varlığını sürdürecektir. Yok eğer, şeydeki çelişmeli yanlardan biri artık yoksa, diğeri de, karşıtı da yok demektir. Bu marksist felsefenin, diyalektik materyalizmin alfabesidir.

Lenin'in sözleriyle:

"Proletarya zaferi kazanacak olursa, bu, proletaryanın toplumun mutlak yanı halini almış olduğu anlamına gelmez katiyen; çünkü proletarya bu zaferi ancak kendi kendini ve kendi kendisiyle birlikte kendi karşıtını da yok ederek kazanmaktadır." (Felsefe Defterleri: Lenin sf. 17) (abç)

Demek ki, "Proletaryasız burjuvazi olmaz, burjuvazisiz proletarya olmaz". Ve demek ki, "Ağa olmazsa yarıcı olmaz; yarıcı olmazsa ağa olmaz."

"Çelişik bir yön tek başına bulunamaz, kendisine karşıt yön ol-

şılacak hiç bir şey yoktur, çünkü bu, doğada hiçte ender olan bir şey değildir." (abç)

17 Ocak 1987

DİPNOTLAR:

1. Doğanın Diyalektiği, Engels, Sf: 86
2,3,4,5. Felsefenin Sefaleti, Marx, Sf: 115-116
6,7. 1844-Felsefe Yazıları. Marx, Sf: 150-170
8,9,10. Doğanın Diyalektiği, Engels, Sf: 85-86
11,12,13,14. Felsefe İncelemeleri, Marx, Engels, Sf: 136-137
15,16. Doğanın Diyalektiği, Engels, Sf: 86
17,18. Felsefe İncelemeleri, Marx, Engels, Sf: 136-137
19. Doğanın Diyalektiği, Engels, Sf: 85
20. "Halkın Dostları" Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar
21. Kapital, Cilt 1, Marx, Sf: 804-805
22,23,24,25,26,27,28,29,30,31,32,33. Anti-Dühring, Engels, Sf:231-233-234-237-240-241-242
34,35,36. Felsefe Defterleri, Lenin, Sf: 79-184-185
37,38,39,40,41,42,43. "Halkın Dostları" Kimlerdir... Lenin Sf: 42-44-46-47-65

mazsa bir yön varlık koşulunu yitirir." Ve demekki Engels'in sözleriyle; *"ücretliler olmaksızın kapitalisler varolamazlar."*

Kapitalizmden komünizme geçiş sırasında, komünizmin ilk evresi olarakta adlandırabileceğimiz sosyalist toplum ya da bu döneme tekabül eden siyasal geçiş biçimi olarak proletarya diktatörlüğü süresince burjuvazi ve dolayısıyla burjuvazi-proletarya çelişmesi sosyalist toplumdaki yeni biçimiyle, PB yazarlarının metafiziğine rağmen varlığını sürdürecektir.

Açıktır ki; PB yazarları, saf, pürüzsüz bir sosyalizm arzulamaktadırlar. Çelişmeli, çatışmalı bir soyalizm onlar için bir kabustur. Ve onlar diyalektik hareketi reddederek, diyalektik karşıtlıktaki kendilerince kötü yanı kesip atarak ya da yok sayarak sosyalizmdeki mücadeleyide reddetmektedirler.

Ve onlar, Marx'ın şu özlü ve derin gerçekliği içeren sözlerinden bir anlam çıkaramazlar: *"Diyalektik hareketi oluşturan şey, iki çelişik yanın birarada varolması, bunların çatışmaları ve yeni bir kategori içinde eriyip kaynaşmalarıdır. Sorunu kötü yanın atılması olarak koymak, diyalektik hareketi kısa kesmektir"* (Marx-Felsefenin Sefaleti, sy. 120-121)

Peki PB yazarları neden hâlâ anlayamazlar bu zengin formülasyonu dersiniz?

"Zekice yazmak, okurunda zeki sahibi olduğunu varsaymağa herşeyi söylememeğe bir önermeyi geçerli kılan ve düşünülebilir yapan bağlantıları, karşıtları ve sınırlamaları okurun kendi kendisine söylemesine bırakmaya dayanır." (Felsefe Defterlerinden aktaran Lenin, sf. 67)

Artık anlaşılmıştır ki; Marx'ın kıvrak zekasını kavrayamayan PB yazarları, Mao'nun *"Burjuvazi olmadan proletarya olmaz proletaryasız burjuvazi olmaz"* yargısını hiç mi hiç kavramak istemezler.

Sorunun felsefi kökünü böylece açıkladıktan sonra, şimdi de, burjuvazi-proletarya çelişmesinin sosyalist toplum süresince neden varlığını sürdürebileceğinin ekonomik temelini ortaya koyalım. Dolayısıyla PB yazarlarının tipik Troçkizminin bu sorundaki yerini açığa çıkaralım.

"Sosyalizm genel olarak sınıf farklılıklarının ortadan kaldırılması, sınıf farklılıklarının dayandıkları bütün üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılması, bu üretim ilişkilerine uygun düşen bütün toplumsal bağlantıların ortadan kaldırılması, bu toplumsal bağlantılardan doğan bütün düşüncelerin alt-üst edilmesine varmak üzere, devrimin sürekliliğinin ilanıdır, zorunlu bir geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğüdür." (Marx, Fransa'da Sınıf müc. Sy. 42)

Sınıf mücadelesinin dayandığı sınıflar, proletarya diktatörlüğü koşullarında biçim değiştirir. Burjuvaziyi mülksüzleştirmek, iktisaden ortadan kaldırmak, sınıf olarak onun varlığına son vermek anlamına gelmez ve gelmemelidir de. Burjuva sınıfı iktisadi olarak tasfiye edilmiştir ama bu iktisadi safdışılık, onun siyasi, ideolojik, kültürel vb. alanlarda varlığını sürdürmeyeceği ve bu alanlarda hâlâ yeni biçimiyle bir sınıf olarak varolmayacağı anlamına gelmez. Zira burjuva hukukunun sınırlı ufkunun hâlâ sosyalizm dönemi boyunca aşılamamış olması, ona ekonomik bir temel oluşturmak ve dahası, hâlâ sahip olduğu burjuva yaşam tarzı, alışkanlıkları ve geleneklerinin varlığı devam edecek ve bunlardan doğan güç, en tehlikeli güç olarak varlığını sürdürecektir. Dolayısıyla, iktisaden olmasada, ideolojik kültürel vb. alanlarda burjuvazi sınıf olarak sosyalist toplum süresince, proletaryanın karşıtı olarak varlığını sürdürecektir.

Burjuvazi, sosyalizm koşullarında, eski biçimiyle üretim araçlarının özel mülkiyetine göre aranmaz. Sosyalizm koşullarında sınıflar değişmiştir ve yeni biçimiyle varlığını sürdürmektedirler. Dolayısıyla, burjuva sınıfıda değişmiştir. Mülksüzleştirilmelerine, iktisaden ortadan kaldırılmalarına karşın, ideolojik olarak hâlâ vardır, siyasi olarak hâlâ varlığını sürdürmektedirler. Ve burjuvazi, iktidarı alabilmek için mümkün olan her yola başvuracaktır. Ve dolayısıyla, burjuvaziyi üretim araçları özel mülkiyeti ölçüsüyle değerlendirip, sonrada yoktur damgasını basamayız.

Ve işte PB yazarlarının Mao'da anlayamadığı, çözümleyemediği temel öz budur. Onlar, sosyalist toplumda burjuvaziyi eski biçimiyle, üretim araçlarının özelmülkiyetine göre aramaya girişiyor ve bulamayıncada hemen burjuvazi yoktur damgasını basıyorlar. Oysa, Marksizm'den az çok anlayan herkes bilir ki; sosyalizmde burjuvazinin üretim araçlarının özel mülkiyetine zaten son verilmiştir ve yine herkes bilir ki; sosyalizmde burjuvazi iktisaden tasfiye edilmiştir. Ama herkes şunu da çok iyi bilir ki: burjuvazi ve onun temelinde yükselen sınıf mücadelesi, sosyalizmde eski biçimiyle değil yeni biçimiyle varolacaktır.

Nedir bu yeni biçim? Ya da neyle açıklanmalıdır bu yeni sınıf biçimi?

Elbetteki, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve iktisadi alanda eski biçimiyle değil, ama devlet mülkiyetinde, herkese emeğine göre şeklindeki Burjuva Hakkı'nda, kafa kol ve köy şehir farkında ve buna bağlı olarak ideolojik, kültürel vb. alanlarda şekillenen ve varlığını sürdüren yeni biçimiyle açıklanmalıdır.

Elbette ki, sosyalist bir toplumda burjuvazinin ekonomik temeli; üretim araçlarının özel mülkiyeti ve iktisadi var oluşumunda değil, sosyalizmin temel ilkesi olan "herkese yeteneğine ve herkese emeğine göre" ilkesinin öngördüğü ve sosyalizm süresince de devam edecek olan burjuva hukukunun varlığıyla açıklanabilir. Bu hakkın varlığı, ya da özünde eşitliğe bir saldırı olan bu hakkın varlığı, burjuvazinin sosyalizmdeki ekonomik dayanağını oluşturur. Ve bilinmektedir ki; sosyalizmdeki siyasal devlet aygıtı bir bakıma "burjuvazisiz burjuva devlet"tir. Ve dolayısıyla, anlaşılacağı gibi, "burjuvazisiz burjuva devlet"in öngördüğü burjuva hukukuda varolduğu sürece, sosyalizmde burjuva sınıfının varolabilmesinin ekonomik temelide ve nihayet bu temele dayalı burjuvazide ideolojik, kültürel, siyasal vb. alanlarda varolmaya devam edecektir.

Burjuvazinin sosyalizmde ideolojik, kültürel vb. alanlardaki varlığını ekonomik ve felsefi kökleriyle böylece açıkladıktan sonra, artık sorunun PB yazarlarınca karikatürize edilen ve tipik Troçkizme varan anlayışlarına geçebiliriz.

Ne diyordu PB yazarları PB. Sayı 17, Sf:67'de?

"Oysa, proletarya, sınıf olarak burjuvaziyi, ekonomik sistem olarak kapitalist özel mülkiyeti ve burjuvazinin siyasi rejimini, ideolojisini, kültürünü vb. yok etmedikçe, sosyalizmi inşa edemez."

PB yazarlarının proletayanın **sosyalizmi inşa etmesi önünde kesin engel** gördükleri unsurlar şunlardır:

a-Burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesi, b-Ekonomik sistem olarak, kapitalist özel mülkiyet, c-Burjuvazinin siyasi rejimi, d-Burjuvazinin ideolojisi, kültürü vb.

Elbetteki ekonomik sistem olarak ve siyasi rejim olarak burjuvazi tasfiye edilecektir, bu marksizmin abc'sidir. Bunlar tasfiye edilmedikçe sosyalizme adım atılamaz. Ama soruyoruz PB yazarlarına: "Burjuvazinin ideolojisi, kültürü vb. yok edilmeden" sosyalizmin inşa edilemeyeceği de ne oluyor? Dahası, burjuvazinin ideolojik planda "sınıf olarak tasfiye edilmeden" sosyalizmin inşa edilmeyeceği de ne demek oluyor?

Öncelikle şunu belirtmeliyizki; PB yazarları, cehaletlerini, kavrayışsızlıklarını Marksizm-Leninizm adına sergilemeye çalışıyorlar ve hemde yüksek perdeden ahkâm keserek.

Burjuvazi, sosyalizmde ideolojik planda tasfiye edilemez, sosyalizm süresince çelişmenin bir yönü olarak —tali yön varolmaya devam eder. Bununda ötesinde devlet mülkiyeti ve burjuva hukukunun varlığı ona— ekonomik temel teşkil eder. Bütün bunları açıklamıştık. Ve yine açıklamıştık ki; burjuvazi mülksüzleştirildikten, iktisaden yokedildikten sonra bile, ideolojik, kültürel vb. alanlarda sosyalizm süresince varlığını sürdürür. Ensonu açıklamıştık ki; yeni biçimiyle tüm bunlar, burjuvazinin sınıf olarak varolabilmesinin dayanaklarıdır.

PB yazarları, sonunun bu yönünü kavramamak ve iğdiş etmekle kalmıyor, onlar düşüncesizliklerini daha ileri boyutlara vardırıp sınıf olarak burjuvaziyi, ideolojisini, kültürünü vb. ni yok etmedikçe sosyalizmi inşa edemez, proletarya diyorlar.

İşte tipik Troçkizm dediğimiz tamda bu ifade.

Bilineceği gibi Troçkizm sosyalizmin tek ülkede inşa ve zaferini olanaksız görür. Ama ne gariptir ki; PB yazarlarıda sosyalizmin inşasını olanaksız görürler. Sosyalizm boyunca, proletarya diktatörlüğü koşulların da burjuvazinin alışkanlıkları ge-

Metristen Haberler

Sınıf savaşımlarının gittikçe geliştiği, derinleştiği, yeni boyutlar ve ivmeler kazandığı bir dönemden geçmekteyiz. Tüm dünyada devrime ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı yapılan saldırı ve katliamların yanısıra, cezaevelerine doldurulan binlerce, onbinlerce devrimci tutuklulara bu çatı altında etmedik işkence, baskı, etmedik katliam, zulüm kalmamıştır. Her türlüsü denenmiş ve gün geçtikçede yenileriyle ve daha da açık ve büyük boyutlarda sürmektedir.

Bunun en açık örneğini yakın tarihte Peru'da yapılan cezaevi katliamında yaşadık. Öyle ki, Aydınlık Yol, diğer adıyla Işıklı Yol tutuklularının kaldıkları cezaevinde yapılan ve ender rastlanan katliamlardan biriydi.

Faşizme karşı verdikleri mücadele de tutsak düşmüş yiğit halk kahramanlarının yapılan bu katliama göstermelikte olsa tüm ülkeler tepki göstermiştir. Aynı zamanda sevinmişlerdir de.

Nasıl sevinmesinler ki! Halkın önderlerinin kimini idam ederek, kimini kurşuna dizerek, kimilerini de böylesi katliamlarla öldürerek aynı zamanda hem onları, düşünce ve yollarından alıkoymak hem de gerek söz konusu ülkede gerekse dünya halkalarına gözdağı vermek için baskı ve zulümle saltanatlarını biraz daha devam ettirmek onlar için bulunmaz yöntemlerden biriydi.

Ne varki tarih bunun böyle olmayacağının, Peru'lu devrimci ve yurtseverlerin yalnız olmadığının, ergeç bunun hesabının emperyalizm ve uşaklarından sorulacağını yazdı.

Dünyanın dört bir köşesinden hesap sorulacağının yeminleri edilirken, tutsak bulunduğumuz Metris Cezaevi'nde de biz tutuklu devrimcilerin can yüreğimiz Peru'lu devrimcilerle birlikte çarptı. Tüm yumruklar havaya kalkarak onlarla birilkte olduğumuzu haykırdık.

Peru katliamıyla ilgili TKP/ML'nin dışa dönük bir anma ve üç günlük AG protesto eylemi önerisi yapması üzerine kimi grup ve siyasetler TKP/ML'nin Aydınlık Yol ile uluslararası arenada ve devrim stratejisinde aynı görüşü paylaştıklarından böyle bir öneri yaptığını ve katılmayacaklarını açıkladılar. Bunun üzerine TKP/ML'nin tüm siyaset ve gruplara yapmış olduğu yazılı açıklamasında özetle şöyle demekteydi:

"Arkadaşlar, sorun aynı görüş ve konumu paylaştığımızdan değil, kaldı ki anma metninin ortak olmasını istiyoruz. Ancak azımsanmayacak ve ender rastlanan katliamlardan biri yapılmıştır. Ortada bir gerçek vardır ve sadece Aydınlık Yol mensupları değil, onlarla birlikte devrimci yurtseverler de katledilmişlerdir. Enternasyonal bir ruha sahipsek buna uygun davranmak zorundayız"

Bu açıklama üzerine AG yapılmaksızın metnin ortak olmasıyla dışa dönük sesli anma önerisi kabul edildi. Saygı duruşu ile enternasyonal marşı ve metin okunduktan sonra: **Katliamlar Bizleri Yıldıramaz-Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi-Peru Katliamının Hesabını Soracağız-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz-Yaşasın Peru Devrimcileri İle Dayanışmamız-Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!** sloganları atılırken, faşizm tespiti yapmayan siyasetler faşizm ile ilgili sloganlara ve metne katılmadılar. Marşlar şiirler okunarak kapandı.

Bunun peşinden Irak sınırına Kürdistan'a yapılan katliamda yüzlerce devrimci yurtsever ve sıradan halkın yaşamını yitirmesi geldi. Buna da sessiz kalınmadı. Yüreğimizi kin ve öfke kapladı. 17 Ağustos tarihinde yapılan katilam: **Katliamlar Bizleri Yıldıramaz-Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz-Kürdistan'da Katliama Son-Bimri Xoviti!** sloganlarının yansıra 3 günlük AG'yle protesto edildi.

Olaylar öyle peşpeşe yaşandı ki, Türkiye'de günde onlarca ölüm, çatışma ve operasyon yaşanmaya başlandı. Bunlardan en önemlilerinden biri 2 Ağustos tarihinde gazetelerin verdiği 9 TKP/ML-TİKKO üyesinin Tunceli'de girdikleri çatışma sonucunda şehit edildiği haberiydi. Yüreğimiz kan ağladı, isyan ettik tutsaklığımıza, canımızdan birer parça daha koparılmıştı.

Ama onları bilincimize, beynimize, mücadelemize ışık tutarak sardık ve sessizde kalmadık. **Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Katliamlar Bizleri Yıldıramaz-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz-Faşist Katillerden Hesap Soracağız!** sloganlarıyla Metris'te düşmanın yüreğine korku saldık. Ne varki Türkiye ani olaylara gebedir, beklenmedik anda operasyon yapılmaktadır, en önemlisi de ağzı salyalı faşist cuntanın "teröristleri bitirdik" "ancak anarşizm tehlikesi kalkmış değildir" demagojisi ortaya çıkmış bulunmaktadır.

9 TKP/ML üyesinin şehit düşmesinin hemen ardından belirli aralıklarla giriştikleri çatışma sonucunda şehit düşen bir kaç devrimcinin yanısıra 22 Kasım'da yine giriştikleri silahlı çatışma sonucu 9 TKP/ML-TİKKO üyesinin şehit düştüğü ve

---

lenekleri, kültürü, ideolojisi ve siyaseti şu ya da bu biçimde varolmaya devam edecektir. Ama PB yazarları, tüm bu olguların varlığı koşullarında sosyalizmin kurulamayacağını söylüyorlar.

O halde PB yazarları günümüz koşullarında emperyalist kuşatma varolduğu sürece bir tek ülkede sosyalizmin kurulamayacağını iddia ediyorlar. Oysa PB yazarları bilmelidirler ki; sosyalizm süresince, proletarya diktatörlüğünün içte varoluş kuşullarının temeli, bizzat sınıflar, burjuva sınıfı ve bu sınfın ideolojik, kültürel, gelenek, göreneklerinin sosyalizm koşullarında varolmaları, varlıklarını sürdürmelerinden dolayıdır. İşte, proletarya diktatörlüğünün içte varoluş nedeni, bu temellere karşı, mücadeleinin temel dayanağı olarak işlev görmesidir. Yoksa, proletarya diktatörlüğünün asıl işlevinin önemi nerede kalır?

Bakın ne diyor Lenin?

"Proletarya diktatörlüğü yeni sınıfın **daha güçlü** *bir düşmana, devrilmesiyle (bir tek ülkede olsa dahi) direnişini* **on kat** *artan, gücünü yalnız uluslararası sermayenin kudretinden ve uluslararası ilişkilerinin sağlamlığından değil, aynı zamanda* **alışkanlıklarından** *ve* **küçük üretimin** *kuvvetinden alan burjuvaziye karşı en kararlı ve en acımaz bir savaştır." (Marx, Engels, Lenin, Proletarya diktatörlüğü Üzerine, Sf:7)*

"Proletarya diktatörlüğü—diyor Lenin— *emekçilerin öncüsü proletaryanın proleter olmayan (küçük burjuvazi, küçük mülk sahipleri, köylülük, aydınlar vb.) bir çok emekçi tabakaları ya da bu tabakaların çoğunluğu arasında özel bir sınıf ittifakı biçimidir, sermayeye karşı yöneltilmiş bir ittifak, sermayenin tam yıkılışını, burjuvazinin direncini ve restorasyon çabalarını yenmeyi amaç bilen, sosyalizmin kesin olarak kuruluşuna ve pekiştirilmesini amaç bilen bir ittifaktır"* (Lenin, Aktaran Stalin. Leninizmin Sorunları, Sf: 146-147)

En sonu Lenin şöyle der:

"Sömürücüler sınıfı, toprak sahipleri ve kapitalistler, proletarya diktatörlüğü altında ortadan kalkmamışlardır ve birdenbire kalmazlar, sömürücüler ezilmiş ama yok edilmemişlerdir." (İşçi sınıfı ve Köylülük, Sy: 389)

Sonuç olarak denilebilcek şudur ki; PB yazarlarına göre, sosyalizm kurulamaz. Zira, burjuvazinin yeni biçimde bir sınıf olarak varlığı, onun kültürü, ideolojisi vb. varlığı sosyalizmin kuruluşu önünde engeldir.

Açık ve tipik bir Troçkizm!

Nihayet, devrimin, burjuva gelenek, görenek ve ideolojisinin etkisinin varlığına rağmen, sürdürülmesini olanaksız görmesi olarak Troçkizm!

En nihayet, devrimin burjuvaziye rağmen sürdürülmesini olanaksız görmesi olarak Troçkizm!

Ve son olarak, sosyalizmin kuruluş ve zaferini imkansızlaştırma olarak Troçkizm!

24 Aralık 1986

hemen ardından 4 gerillanın daha girdikleri çatışma sonucu ölü olarak ele geçirildiklerini basın ve TV'den öğrendik.

Gerillanın teslim olmayacağı, son kurşununa kadar çarpışacağına olan inancımız tamdır. Keza henüz böyle peşisıra bu kadar kalabalık şehitler vermeyi kabullenemedik. Kısa bir sürede 22 TİKKO gerillasının şehit düşmesine sessiz kalmamız düşünülemezdi.

TKP/ML bu olaylarla ilgili dışa dönük sesli bir anma yapılması için tüm siyaset ve gruplara öneri götürürken buna ek olarak Partizan Yolu ve TKP-B sürekli 3 günlük AG önerisini ekledi. AG önerisi kabul edilmediği gibi sesli anma da kabul edilmedi, ancak TKP/ML tüm sorumluluğu üzerine alarak tek başına olsak bile anma yapacağımızı açıkladı. Bazı siyaset ve gruplar sadece saygı duruşuna katılırken bazı siyaset ve gruplar da anmanın tüm programına katıldılar.

Koğuşlarda dileyen her devrimci arkadaş anmamıza katılır, şiirler marşlar okuyabilir çağrısı yapıldı. Anma özellikle Tunceli'de şehit düşen 22 TİKKO gerillasının ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ve enternasyonal marşı söylenerek başladı. Anma metin okunduktan sonra, **Katliamlar Bizleri Yıldırmaz-Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz-Faşist Katillerden Hesap Soracağız!** sloganları atıldı. Daha sonra örgütlü ve koordineli bir şekilde önceden hazırlanan, sırasıyla tüm koğuşlarda hazırlıklı olan marş ve şiirler okundu. Anma aynı sloganlar atılarak son buldu.

Metris'te her yıl hangi şartlar altında olursa olsun mutlaka anma yapılmasının en anlamlı ve Türkiye devrimin dönüm noktası olanlardan birisi de 24 Aralık Kahramanmaraş katliamıdır. Kahramanmaraş katliamını protesto etmek için yapabileceğimiz olanaklar seferber edilmiştir. Tüm siyaset ve grupların katılımıyla çoğunluk sağlandığından anma dışa yönelik ve sesli yapıldı. Metin ortak hazırlandı. Anma saygı duruşuyla başladı, metin okundu peşine, **Maraş Katliamının Hasapı Sorulacak-Katliamlar Bizleri Yıldıramaz-Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz-Kürdistan'da Katliama Son!** sloganları atıldıktan sonra yine koğuşlarca hazırlanan şiirler ve marşların okunmasıyla devam edildi. Anma sloganların atılmasıyla son buldu. Faşizm tespitini yapmayan gruplar faşizm bölümlerine ve sloganlarına katılmadılar.

Cezaevinin dışında gelişen bunca olaylar karşısında seyirci kalmamaya, üzerimize düşen devrimci görevlerimizi yapmaya çalışırken cezaevi içinde de hareketli olaylar yaşandı.

Ancak son aylarda hele hele sağlık sorununun tehlike arzettiği ve bununla ilgili subay ve doktorlarla yapılan tatışmalar az değildi.

Bakılmadığı, muayene edilmediği bir yana ilgili olmayan ilaç ve reçetelerin yazılmasının yanı sıra diş doktorunun bilinçli olarak idare tarafından (merkezi olarak) diş muayenesinin yaptırmadığı, çektirilen dişlerin mutlaka kırılması bunun sürekli olduğunu kaza olmadığını, bilinçli bir anlayışın ürünü olduğunu ortaya koydu.

Nitekim bir arkadaşımıza bu şekilde çektirdiği dişin kırılması üzerine "sen bilinçli olarak yapıyorusun" yollu itirazı sonucu aralarında çıkan tartışma sonucu arkadaşımız 10 gün süreyle hücreye alınarak gözdağı verilmeye çalışıldı.

Arkadaşımızın hücreye alınması ile ilgili olarak bu keyfi tutumu protesto ederek ve tedavisi ile ilgilenilmediği için diş doktorunun görevden alınması için adli müşavirliğe dilekçe yazılması ve arkadaşımızın hücreden çıkartılmasına kadar oturarak sayım verilmesi önerisi Genel Karar (GK) haline gelerek tüm direniş saflarındaki tutuklularca yürütülmüştür.

Yine oldukça baskı havası yaratılan 12 Kasım tarihinde üsteğmen Zafer Dilek'in emriyle E-11 koğuşu, ziyaret dönüşü koridorda karşılaşılan arkadaşların birbirlerine selam vermesi konuşmaları yasak oluduğu buna uyulmadığı için de askerlerle itişip kakışmalar olduğu ancak koğuşun kapısına gelindiğinde havalandırma kapısında bir arkadaşın askerler tarafından dövülmeye kalkışıldığını gördüklerinde durumu öğrenmek ve dövülmeyi engellemek için müdahalede bulunduklarından arkadaşlara saldırılmış ancak buna sessiz kalınmayarak karşılık verilmiştir. 6 Kişiye karşı onlarca asker in (üstelik ellerinde cop varken) karşılıklı mukavemeti neticesinde 3 arkadaş hafif yaralanarak, kafasından oldukça ağır darbeler alan bir arkadaşımız ise her ne kadar Metris idaresi olayın duyulmaması için çaba sarfetmişse de, arkadaşın durumu ağır olduğu ve Metris revirinde herhangi bir tedavi yapılmayacağı anlaşıldığında acil olarak hastaneye kaldırmak zorunda kalmışlardır.

Bu döneme ilişkin "cezaevlerinde işkence yoktur" "cezaevleri güllük gülistanlıktır" dedikleri için böyle bir güllük gülistanlığın olmadığı gerçeği daha açıkça ortaya çıkacağından ötürü arkadaşımıza tıbbi müdahalede bulunmuştur. Arkadaşımız 9 gün hastanede yatmış ve başına 20 dikiş atılmıştır. Gereken tıbbi müdahalenin yapılmasında diğer neden ise tüm cezaevi kitlesinin sloganlar dışında duydukları öfke ile mazgal ve kapıları döverek işkencecilerin gelip hesap vermelerini istemeleriye olaydan sonra idarenin gelip, "arkadaşınıza neden vurdunuz, savunma verin" demesi de bu öfkeyi arttırmaya neden oldu. Olay akşamı yemek alınmadı ve arkadaş gelene kadar oturarak sayım verme ve adli müşavirliğe suç duyurusu dilekçesi yazımı GK haline geldi.

Metris tarihi boyunca genel koğuş değişiklikleri kaçınılmaz, kaçınılmız olduğu kadar süreklilik arz etmiştir. Kimi zaman beş altı ay sürereken, kimi zaman bu süre ikiye inmiştir.

Keyfi ve kısa süreli koğuş değişikliklerinin önlenmesi ve aynı davadan yargılananların biraraya getirilmesi hakkında adli müşavirliğe 15 Aralık 86'da cezaevi kitlesince dilekçe yazılmıştır.

Yine aynı gün idareye Metris'te süregelmiş bir nevi işkence ve keyfi olan mahkemeye giden herkesi sabah erkenden alıp saatlerce havalandırmada bekletilmesi uygulamasının kaldırılıp normal bir saatte koğuşlardan alınıp, bekletilmeden mahkemeye götürülmesi, keza arkadan vurulan kelepçe uygulamasının kaldırılıp önden vurulması ile ilgili dilekçe verildi.

Metris'te açık görüşlerin ve normal ziyaret saatlerinin süresi 15 dakikada takılmaktadır. Oysa birkaç cezaevi dışında aldığımız kesin bilgilere göre diğer çoğunluk cezaevlerinde en az bir saat, bazılarında da sabahtan akşama kadar görüş devam etmektedir.

Gerek yılbaşı açık görüşünün gerek se bundan sonraki ziyaretler keyfi bir uygulama olan bu gülünç sürenin kaldırılıp 45 dakika olması ve açık görüşte ailelerimizin getireceği yemek, yiyecek vb. şeyleri içeri alınmasıyla ilgili olarak 17 Aralık tarihinde dilekçe yazıldı.

Bu tarihler arasında polisle idarenin yapmış oluduğu işbirliği sonucu 1. Şubeden gelen polisler bir arkadaşı mülakat denilerek idareye çağrılmış, sorguya çekilerek kendisine cezaevinde olup bitenler, örgütlenmeler, ilişki ve kimlerin nelerle uğraştığını bu bilgileri kendilerine aktarması için muhbirlik teklifinde bulunulmuş, arkadaş gereken cevabı vermiştir.

Bu olay üzerine, böyle bir yöntemin bugünkü "hukuk devletine" "yargıya" gölge düşürdüğünü, eğer soruşturma açılacaksa mahkemenin ancak buna yetkisinin olduğunu, dolayısıyla idarenin polisle yaptığı işbirliğini protesto ediyor ve cezaevi yöneticileri hakında suç duyurusunda bulunuyoruz, içeriğini taşıyan dilekçeler 19 Aralık tarihinde adli müşavirliğe verildi.

Yine aynı gün yani 19 Aralık'ta C-22 koğuşu öğle yemeği geleceğine yakın karavanalar verilmeden önce tabakta olan ve 11 kişiye ait bir tür yemeği kapı mazgalından içeri uzatılmış, bir arkadaş yemeği almak üzere yaklaşırken, tabağın dahi dolu olmadığını görüp askere "bu yemeği 11 kişi nasıl bölüşebiliriz, herkese kahve kaşığı ile bir kaşık ancak düşer" diye söyleyerek tabağı geri götürmesini söyer. Asker "böyle verildi ben getirdim" deyince arkadaş bu yemeği almayacağımızı geri götürmesini tekrarlar. Asker geri almamak için mazgalı kapatmaya çalıştığı sırada tabak askerden tarafa düşer. Yere düşünce üzerine yemek sıçrar. Daha sonra askerin gidip subaylara az olması nedeniyle almadıklarını ve geri getirmemi söylediler. (Zaten kendisine almayacağımızı söyle) "Yemeği üzerime döktüler" diye yalan beyanlarda bulunmuştur. Kısa bir süre sonra arkadaşa avukat görüşü söylendiğinde koğuştaki arkadaşların avukatın bahane olduğu bu işin içinde başka şeylerin

yattığı görüşüne varmışlar. Arkadaş çıkmayacağını söylemiş, ikinci bir sefer revir çıkışı olduğunun söylenmesi üzerine durum daha da anlaşılır olmuş.

Öğlenden sonraki havalandırmaya sözkonusu koğuşu çıkarmamaları üzerine diğer koğuşlar da "ya onları da çıkarırsınız ya biz de çıkmayız" diyerek çıkmayacaklarını söyleyince genelde havalandırmaya çıkarılmamışlardır.

Aradan birkaç saat geçtikten sonra koğuşa operasyon yapılmıştır. Tecrübelerimizdendir ki böyle bir saldırın olabileceği buna göre tedbir alınması ve buna hazırlıklı olunması gerektiği kaçınılmaz olumstur. Nitekim arakadaşlarımız da bunun bilincinde hareket ederek direnilmesi için gerekli tüm hazırlıkları yapmışlardı. Askerlerin içeri girmesiyle beklenmedik bir durumla karşılaşmışlardı. Çünkü o gün, ender rastlanan o da daha önceki yıllara tekabül eden ve ancak yine bazı dönemlerde karsılaşılan bir engelle yüz yüze gelmişlerdi.

Onlar sanıyorlardı ki her zaman rahatlıkla kendilerine karşı konulmadan engelsiz bir şekilde kendilerinin istedikleri doğrultuda operasyon yapacaklardı. Yanıldıklarını ve her zaman istedikleri gibi olamayacağını ve yapamayacakları gerçeğini de beyinlerine sokularak gözleriyle gördüler ve gördüler ki döneme uygun kendilerini nasıl rahatlıkla hareket edeceklerini bütün iletişim araçlarının kendi ellerinde olmaları nedeniyle yeterince sesimizi duyarmak için türlü entrikalar ve demagojilerle yapmaya çalıştılar.

Olanda buydu. İdare üstteğmen Hüseyin Örücü yönetimindeki operasyon grubu, onlarca askerin içeriye girmesini önleyen barikatla karşılaşmıştı. Uzun uğraşlar sonucu barikat ancak aşılabimiş keza bu sefer de arkadaşları ranzalardan ve birbirlerinden ayırabilmek için çop tekme tokat kullanmalarıda kısa sürede dahi başarabilmeleri mümkün olmamıştır. Olmaz da Çünkü ağızlarda, **İşkence Yapmak Şerefsizliktir-Devrimcilere Kalkan Elleri Kıracağız-Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz-İşkenceciler Cezasız Kalmadı Kalmayacak-Metris'te Keyfi Yönetime Son**, sloganları Metris'i inletirken onların o andaki yüreklerini yenebilmek zor olsa gerek.

Arkadaşlarımız yerlerde sürüklenerek koridora çıkarıldı. Hücre sayısının 8 olması nedeniyle diğer arkadaşlar koğuşlara konulurken bu arkadaşlar tek tek tekme tokat zorla soyulunca bir kez daha tek başlarına soyunmamak için**Ahlak Dışı Aramaya Son**'da dahil sloganları atılarak direnilmiştir. Arkadaşlarımız 7 gün hücrede tutuldu.

Olayın olduğu gün akşamı yemek alınmadı. Ve yine arkadaşlarımız hücreye alındığından ötürü oturarak sayım verme eylemi arkadaşlar hücreden getirilinceye kadar devam etti.

Hücreye alınan arkadaşlarla ilgili ayrıca 22 Aralık tarihinde keyfi olarak hücreye adam almak ve baskıları içeren adli müşavrilğe dilekçeler yazıldı. Dilikçeler özetle söyle:

"Metris'te son dönemde keyfi uygulama ve baskılar artmıştır. Diş doktorunun bilinçli olarak diş kırdığını söylemesi üzerine hücreye alınan bir arkadaşımızın olayı, ziyaret dönüşü bir arkadaşımızın ağır, üç arkadışın çeşitli yerlerinden yaralanması ve birçok arkadaşında yine olay esnasında dövülmesi idare ile polis işbirliği sonucu idarede bir arkadaşın sorguya çekilmesi ve son olarakda 8 arkadaşın dövülüp soyularak hücreye atılması baskı ve keyfi uygulamaların arttığının göstergesidir

Tüm bu olaylar ve verilen dilekçeler sonucu cezaevi müdürü Albay resmi olarak temsilci kabul etmediğinden dolaylı bazı koğuş mazgalarını açarak arkadaşlarla konuşmuştur. Bu konuşmaların en ilginci de C-14 koğuşunda yaptığı konuşmadır.

Bir arkadaş mazgaldan en önemli sorunları maddeleştirip soruyor:

1-Hücreye alınma keyfi bir uygulamadır, üstelik arkadaşlarımız dövülerek ve soyularak götürüldüler.

2-İdare polisle işbirliğ yapıp cezaevinde sorgulama yapmaktadır.

3-Tutuklulara verilen yemeklerin içine toz sindiğinden ve yerlere konulduğundan daha önce tencerelerden verilmesi için verdiğimiz dilekçeler üzerine talebimiz kabul edilerek tabaktan verilmesinden vazgeçilmişti. Ancak yine tabaktan veriliyor.

4-Normalde piyasada satılan dergiler neden içeri verilmiyor?

Yöneltilen bu sorular üzerine cezaevi müdürü albay şaşkınlığını belli ederek "nasıl olur, hücreye alınanları soymadık. Aslında hücreye aldığımız için mahmeke kararı bile çıkardık. Ancak biz bir kıyak! yaparak hücreden erken çıkardık"

Polisle işbirliği konusunu ise, polis arkadaşınıza bir kaç soru sordu. Bu konuda biz bir hata yaptık, sizde hemen dilekçelere sarıldınız. Böyle birşey bir daha olmayacak.

Yemek konusunda ise tabaklarda değil, tencerede vermekteyiz

Dergiler konusunda da dergilerin alınmasının bir sakıncası yok, alilelerinize söyleyin getirsinler"

Yine albay açık görüş ziyaret süresinin uzatılması için verdiğimiz dilekçeler üzerine "Talebiniz gözönünde bulundurularak ziyaret süresini yarım saat yaptık.

Ocak ayında genel koğuş değişikliği yapacaktık, dilekçeleriniz üzerine vazgeçtik. Uzun süre koğuş değişikliği olmayacak. Ancak aynı davadan yargılanan tutukluların biraraya getirilmesi talebinizi gerçekleştirmemiz mümkün değil"

Karşılıklı yapılan konuşmalarda görülebileceği gibi hem ayıbını gizleme, yapılanları yapılmamış gibi göstermeye çalışmıştır. Çünkü dergi konusunda "ailelerinize söyleyin getirsinler" demesi dahi demagoji olduğu anlasıldı. Dergilerin gazetelerle birlikte alınacağının yanısıra ailelerimizin getirmesine rağmen içeriye verilmemiştir.

2 Nolu Ask. Mahkeme.....

Son sf'dan devam

gilerimizden ders çıkararak yaralarımızı sararak şehitlerimizi bilinç ve gönüllerimize gömerek, bu onurlu mücadeleye partimiz devam etmiştir ve bundan sonra da devam edecektir.

Özellikle 12 Eylül döneminde kitle genelinde olduğu gibi Dersim bölgesinde de gaddarlaşan karşı devrim gücü 50'yi aşkın yoldaşımızı, kimini kahpece pusuya düşürerek, kimini helikopterle bombardıman ederek kimini işkence tezgahından geçirerek katletti. Kimi yoldaşlarımız da bu zorlu mücadelede ağır doğa koşullarına yenilerek veya kazaya uğrayarak şehit oldular. Yerlerini ve tarihlerini hatırladığımız şehitlerimiz:

.....

Ve son olarak 23 Kasım 1986 tarihinde Tunceli ilinin Ovacık ilçesine bağlı Yakatarla köyü Hürmük mezrasında sabaha karşı düzenlenen kahpece saldırıya karşı yiğitçe giriştikleri çatışma sonucunda katledilen yoldaşlarımız, Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, Kamile Öztürk ve İsmail Doğan.

Şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz. Anıları mücadelemize ışık tutacaktır. Onların herbiri bire on bire yüz bire bin verecek bereketli bir tohum gibi düştüler toprağa. Herbiri halkımızın ve bizlerin yüreğine gömüldü. Herbirinin adı sırma tellerle işlendi kızıl bayrağa... Dersim onlarla gurur duydu duyuyor. Munzur çayı ebediyen onları anarak çağlayacak.

Dersim'de yakılan özgürlük meşalelerini karşı-devrimin baskıları-terörü söndürmeye yetmeyecektir. Özgürlük mücadelesi güçlenecek ve yurdumuzun dört bir yanına yayılacaktır. Yapılan katliamlar bunu engelleyemez.

Dersim'de özellikle partimiz TKP/ML'nin mensuplarına yapılan katliamlara son verilmelidir. Yapılan katliamlar bizleri yıldıramaz. Yıldıramadığı gibi kinimizi azmimizi daha da güçlendirmekte, bu kokuşmuş, çürümüş düzenin yerle bir edilmesi ve proletarya öncülüğünde demokratik halk devriminin yapılması, demokratik halk iktidarının kurulmasının bir zorunluluk olduğu ve her şerefli insanın, insanlık için bu onurlu mücadele içinde yer alması zorunluluğu gerçeğini daha da açığa çıkarmaktadır.

Metris'te tutsak bulunan devrimciler olarak Dersim'de yapılan katliamları lanetliyor ve protesto ediyoruz. Dökülen her damla kanın er veya geç partimiz TKP/ML öncülüğünde, halkımız tarafından eli kanlı katillerden sorulacağına olan inancımız sonsuzdur. Sanılmasın ki halk evlatlarını katleden katillerin bu yaptıkları yanlarına kalacak. Faşizm döktüğü kanda boğulacaktır.

-Dersim dağlarında şehit düşen gerillalarımız unutulmayacak!

SERXWEBÛN VE YALAN!

Baştarafı sf: 2'de

Kürt milleti dünyanın en ezilen, en çok gadre uğrayan birkaç milletinden bir tanesidir. Kendi kaderini tayin hakkı uğruna onbinleri vere vere yürüyen bir millettir. Kürt emekçilerinin bağrından çıkardığı tarihsel değerler, Demirci Kawa'lar, Feki Teyran'lar, Ali Şer'ler Urfalı Nazif'ler, tüm ortadoğu halklarına ilham kaynağı olan kahramanlardır. Bugün Kürdistan'da, elde silah, faşist Türk diktatörlüğüne karşı Kürdistan'ın bağımsızlığı için döğüşen, devrime inanmış sıra neferleri, emekçi Kürt peşmergeleri de, böylesi bir PKK önderliğine rağmen, inanç ve niyet olarak sözkonusu kahramanların izinde yürümektedirler. Bütün emperyalistlere ve dünya gericilerine kafa tutan, kendi gücünden başka hiç bir güce dayanmayan TKP/ML bu sıra neferlerinin fedakarlıklarını, safiyane yiğitliklerini saygıyla karşılamaktadır. PKK önderliğinin, Türk ve Kürt proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML'yi "esrarengiz" bir güç olarak göstermesine kendi tabanı inanıyor mu? Bunu yazanların kendileri acaba zerrece inanıyorlar mı yazdıklarına?

TKP/ML'nin Gorbaçov'ları, Hafız Esat'ları yoktur. Onun dayandığı biricik güç halktır. Apo'nun dilediği gibi halkın duasına da ihtiyacı yoktur. Duanın yararı olsaydı, Afganistan halkını aldatmak için cuma namazlarına kameralarla çıkan Babrak Karmal'a olurdu. TKP/ML'nin biricik gücü, evet ilhamını ve atılımını aldığı biricik güç, proletaryanın ve halkın, yaratıcı, devrimci gücüdür.

Serxwebûn yalanlarına son vermelidir. Bunun tek yolu da, halkın gücüne güvenmek, ona içtenlikle dayanmaktır. Politikayı Tatar ağaları gibi yalan üzerine kurmaktan kurtulmanın başka bir yolu da yoktur.

Doğurur analarımız bizleri sancılar içinde.
Tarlada, ahırda, dağda.
Belki soğuk bir kış günüdür,
Yoksul bir gecekonduda.
Babamız ağa işindedir, ırgattır.
Belkide hiç iş bulamamıştır o gün şehirde.
Acılar içinde büyürüz.
Evde ekmek yoktur, açız hepimiz.
Okuyamayız
Kafasız olduğumuzdan değildir.
Gücümüz yetmez okumaya.
Sebebi yoksulluktur.
Derken yaşam kavgası başlar birden,
Ağa kırbacını, jandarma dipçiğini hissederiz sırtımızda.
Sömürü katmerlidir köyde, şehirde.
Karşı koyarsın ağaya, patrona.
Ama gücün yetmez, tek başınasın.
Düşünürsün uzun uzun,
Nedir kurtuluşun sırrı diye.
Yirminci asrın sonundasın.
Güç mü arıyorsun yanına.
Bakacaksın çevrene.
Milyonlarca emekçi, işçi, köylü var senin gibi.
Tam zamanıdır. Elini çabuk tut.
Gir sınıf kavgasının içine.
Görüyorsun, kuşatmışlar çevreni emperyalistler.
Soyuyorlar acımasızca,
Uşaklarıyla birlikte kan emiciler seni.
Bir mesaj göndereceksin dünya proletaryasına.
Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe karşı.
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz diye.
Artık yalnız değilsin.
Milyonlar var seninle
Öğreneceksin dövüşmeyi kavganın içinde.
Yenileceksin düşmana,
Çelikleşeceksin ateşte dövülmüş demir gibi.
Ve öğreneceksin yenmesini.
Doldur kafanı ML'nin bilimiyle.
Kuşan mavzerini dikil karşısına faşizmin,
Feodalizmin, komprador kapitalizmin.
Korkma sakın bu işten, ölürüm diye.
Güçlüsün artık. Korkusuz olmalısın.
Soruyorsun.
Sakın söylemedi deme
Söylüyorum işte.
Ölürsün belki,
Belli olmaz, belkide esir düşersin düşman eline.
Hapishaneler bizim için yapılmıştır.
Bunu şimdiden bilmelisin.
Ama ölmek neki benim için.
Ölmemektir en kötü şey,
Yüce komünizm uğruna.
Durma öyle kenarda bir başına tek.
Gel birlikte vuralım halk düşmanlarına
O sana önderlik edecektir.
Girmelisin TKP/M-L saflarına!..

28 Ekim 85

2 NOLU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA SELİMİYE/İSTANBUL

Ben, TKP/ML davasında, yaklaşık altı yıldan beridir, TİKKO mensubu, savaşçısı olduğumdan dolayı tutuklu bulunmaktayım. TİKKO-TKP/ML'nin askeri koludur. Ve ben hem sözlü hem yazılı sorgumda TİKKO'nun bir savaşçısı olduğumu, bundan da mutluluk, kıvanç duyduğumu belirtmiştim.

Ben bir TİKKO savaşçısı olarak, bugün karşı-devrim güçleri elinde tutsak olabilirim. Fakat benim yüreğim, halkımın, yoldaşlarımın Demokratik Halk Devrimi mücadelelerindeki başarılarında sevinçle kabarmakta, başarısızlıklarında, kayıplarında ise, hiçbir şekilde karamsarlığa kapılmadan hüzünlenmekte, yüreğim buruk bir acı duymaktadır.

En son geçtiğimiz günlerde, Tunceli'nin Ovacık ilçesine bağlı Yakatarla Köyü Hürmük mezrasında çatışma sonucu şehit edilen dokuz TKP/ML mensubu TİKKO savaşçısının katlediliş haberini duyunca da bu buruk hüznü yaşadım.

Nice katliamlar nice barbarlık örnekleri yaşayan devrimde yere düşen her ölenin burada kanla harçlanan kulenin birer yapı taşı olacağının bilincinde olduğum halde, yoldaşlarımın katlediliş haberini Metris'li devrimciler olarak üzüntüyle karşıladık.

Dersim destanı çok eskiden yazılmaya başlandı. 38'lerde yapılan katliamlara karşı direnişle başlayan bu destan 71'lere geldiğinde yeni bir biçim alıyor, partimizin kurucu önderi İ.Kaypakkaya ve TİKKO savaşçısı Ali Haydar Yıldız'ın kanlarıyla kızıl renge boyanıyordu. 80'li yıllarda halkımızın gelişen ekonomik demokratik ve iktidar mücadelesinden dolayı onlarca komünist ve devrimci bu bölgede şehit düştü.

80 Eylül'ünde, iç dış politik ve ekonomik nedenlerden ötürü tezgahlanan askeri darbe sonucu işbaşına gelen cunta, amaçları doğrultusunda tüm hak ve özgürlükleri askıya alarak, baskı ve zulmü doruğa çıkararak, bir avuç egemen sınıf çevreleri dışında toplumun diğer sınıf ve katmanlarını etkisizliştirme yoluna gitti. Ve bundan da hayli başarlı oldu. K.ları ve devrimcileri birçok yerde umduğundan da kısa süre zarfında ağır darbeler indirirken —anarşi ve terörün odak noktalarından biri— olarak nitelendiği Dersim'de bu başarısını gösteremedi. Ve bunun sıkıntısını çekti.

Başından beri bu bölgeye önem verdiği 'güvenlik' önlemlerini alabildiğine arttırdığı ve kitleler üzerinde amansız bir devlet terörü estirdiği halde, bir türlü diğer bölgelerde olduğu gibi 'başarı' elde edemiyordu. En kısa zamanda bu rahatsızlığını gidermeye ahdeden cunta 1981 yılı ortalarında —daha önce yaptığı askeri güç kaydırımına ek olarak— en gözde birliklerinden Kayseri hava indirme ve Bolu dağ komando tugaylarını da Dersim'e göndererek, büyük bir operasyona girişti. Yaklaşık 2 ay süren ve 25 bin kişilik bir güçle gerçekleştirilen bu ilk genel operasyonda modern silahlar ve zırhlı araçların yanısıra helikopter ve uçaklardan da yararlanıldı.

Aynı anda günlerce köy ve mezra sarıldı, yollar köprüler tutuldu. Dağ taş postal altında kaldı. 2 ay boyunca Dersim'de girilmedik köy, aranmadık ev kaldırılmadık taş ve zulüm edilmedik baş kalmadı. Sadece belli yerleşim alanları değil dağla, ormanlar ve mağaralar dahil her yer karış karış arandı. Ulaşmayan sarp kayalıklı yerler ise havadan helikopter ve uçaklarla bombalandı. Helikopterler ayrıca köylerin üzerinde alçak uçuş yaparak hem halka gözdağı veriyor hemde başta partimiz olmak üzere devrimcileri teşhire yönelik bildiriler atıyordu.

Karşı devrim ordusunun subayları bulunduğu jandarma ve komando birlikleri zırhlı zırhsız motorlu araçlardan oluşan konvoylarıyla gelip, girdikleri her köyde halkı sıra dayağından geçirip sorguya çekiyor, varsa köy karakolunda yoksa işkencehaneye çevrilen boş okullarda, sağlık ocaklarında veya başka müsait yerlerde çeşitli işkencelere tabi tutup sır almaya örgütlü devrimci kişi veya silah ele geçirmeye çalıyorlardı. Uzun konvoylar halinde gelip gitmelerinin yanısıra birçok bölgeye, halkı korkutmak sindirmek devrimcilere destek olmalarını engellemek için kalıcı yerleştiler. Kaldıkları yerler ise çoğunlukla işkencehane olarak kullandıkları devlete ait binalar ve kendileriyle açıktan işbirliği yapan nüfus sahibi kimselerin (aşiret reisi, ağa, şıh, şeyh vb.) konutlarıydı.

Yoksul Dersim halkı bu operasyonlar sırasında tek tek ya da toplu halde işkenceden geçirildi. Gözü dönmüş işkenceciler kaba dayakla ve ince işkence metotlarıyla yetinmeyip, diri diri adam yakmaya kadar vardırdılar. Örneğin bir sempatizan yoldaşımız (Behzat Firik) bu genel operasyonlar sırasında, caniliğiyle ünlenmiş yüzbaşı Murat (diğer namı kulaksız yüzbaşı) tarafından yakalanıp dağlık ve ormanlık bir yere götürülerek yoldaşların yerini söylemesi için ağır işkencelere tabi tutulduktan sonra, hiç bir sır vermemesi üzerine önce vücudunun çeşitli yerlerine gaz dökülerek yakılmış, sonra ağaca bağlanarak kurşuna dizilmiştir.

1981 yılı Temmuz-Ağustos aylarındaki ilk büyük operasyonlardan sonra da Dersim'de operasyonların ardı arkası kesilmedi. 1982 yılında aynı büyük güçlerle 2. bir genel operasyon düzenlendi. Bu da aylarca sürdü. Bunların dışında daha da kapsamlı operasyonlar ise hemen her zaman bölgenin çeşitli mıntıkalarında yapılmaktadır, halen de yapılıyor.

Son dönemlerde Dersim'de olup bitenler basına da yansır olmuştur. "Tunceli'de devlet terörü" "Tunceli Türkiye'nin en büyük hapishanesi" gibi çarpıcı manşetlerle verilen haberlerde SHP'li Canver, Kamer Genç bu kentte açıkca ilân edilmemiş bir sokağa çıkma yasağının olduğunu gece 23.00'dan sonra kimsenin sokağa çıkmadığını, her türlü baskının şiddetle sürdüğünü, çok sayıda kişinin başka başka illere sürgüne gönderildiğini, halkın oyuyla seçilmiş 49 muhtarın mühürünü valilik veya kaymakamlık kararıyla cebren geri alındığını, Tunceli tüm giriş ve çıkışlarının polis ve asker tarafından abluka altına alınmış olduğnu, şehirde normal seyreden araçlardan çok asker ve polis otolarının görüldüğünü, kişi başına 3 polis düştüğünü belirtmişlerdir.

Artık boyalı basında bile bu haberler yer almaktadır. Aslında Tunceli'de yapılanlar bu kadar değildir. Bunlar artık ayyuka çıkan uygulamaların bir bölümüdür. Ve kamuoyunda yayıldıkları teşhir oldukları için boyalı basınımız bile değinmek, yer vermek zorunda kalmıştır. Tutarlı bir gazetenin, aydının baskılar, işkenceler devlet terörü karşısında takınması gereken tavrı bu değildir. Ama —bizim— boyalı basın ve —aydınlarımız— hiçbir dönem görevlerini yükümlülüklerini yerine getirememişlerdir. Kah hakim sınıfın safında yer alarak sosyal şöven tavra girmekte, kah bir emperyalist güdük de olsa bir tavır alırken diğer emperyalistin (blokun) peşine takılmakta, onun ve onun safında yer alırken aynı zamanda kendi çıkarlarını savunmaktadırlar.

Halkımızın, halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesinin en ön saflarında yer alan ve Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi olan partimiz TKP/ML yürüttüğü bu onurlu mücadelesi süreci içinde yüzleri aşan mensubunu, kadrosunu şehit vermiştir. Kayıplarımız, yenilgilerimiz bizleri yıldıramadı. Tam tersine daha bir azim ve kararlılıkla, yenil-

Devamı arka sf'da